

[Đồng Nhân Cổ Kiếm Kỳ Đàm - Tôlan] Nay Còn Đâu

Contents

[Đồng Nhân Cổ Kiếm Kỳ Đàm - Tôlan] Nay Còn Đâu	1
1. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 1 - Chương 1	1
2. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 1 - Chương 2	4
3. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 1 - Chương 3	6
4. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 1 - Chương 4	10
5. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 1 - Chương 5	13
6. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 1 - Chương 6	16
7. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 1 - Chương 7	19
8. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 1 - Chương 8	22
9. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 1 - Chương 9	25
10. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 1 - Chương 10	28
11. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 1 - Chương 11	31
12. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 2 - Chương 1	34
13. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 2 - Chương 2	38
14. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 2 - Chương 3	39
15. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 2 - Chương 4	40
16. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 2 - Chương 5	43
17. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 2 - Chương 6	45
18. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 2 - Chương 7	47
19. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 2 - Chương 8	48
20. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 2 - Chương 9	49
21. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 2 - Chương 10	52

[Đồng Nhân Cổ Kiếm Kỳ Đàm - Tôlan] Nay Còn Đâu

Giới thiệu

Thể loại: Đồng nhân, trung thiên Nhân vật: Bạch Lý Đồ Tô x Phương Lan Sinh Phụ họa: Phong Tình Tuyệt, Tôn Nguyệt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-nhan-co-kiem-ki-dam-tolan-nay-con-dau>

1. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 1 - Chương 1

Phần 1: Rung động thiên

Tính không ra thời gian đã trôi qua bao lâu, cũng như y không biết bản thân đã khoác lên mình bộ dạng ‘Phương gia lão gia’ bao lâu rồi.

Y của ngày hôm nay không còn ngây ngô, ngay thẳng như trước đây, mà thành thực hiểu chuyện hơn nhiều. Tới nỗi có khi y hoài nghi chính mình chẳng phải ‘Phương Lan Sinh’.

Thời gian không cho phép bản thân y quên thân phận mình, càng không được phép bỏ quên thê tử mình Tôn Nguyệt Ngôn.

Y không có cách, cũng không có sức lực tự mình thoát khỏi kiếp mệnh.

Đây là con đường y phải đi, thay Tần Lỗi...

“Phu quân, nghỉ một lát đi.”

Thân ảnh Tôn Nguyệt Ngôn bỗng nhiên xuất hiện trước cửa thư phòng làm Phương Lan Sinh sửng sốt, nhanh đứng lên đỡ ái thế, khẩn trương nói: “Sao lại xuống giường? Thân thể nàng không tốt, không thích hợp đi lại nhiều!”

“Nguyệt Ngôn không sao, thấy đèn sáng trong thư phòng ta chỉ lo phu quân thức đêm nhiều hại sức khỏe.”

“Đọc xong cuốn này ta sẽ đi nghỉ.”

Tôn Nguyệt Ngôn khẽ lắc đầu, nói: “Phu quân lúc nào cũng nói vậy, nhưng chẳng lần nào chịu làm... Phu quân, thứ cho Nguyệt Ngôn nhiều lời, nhìn thấy phu quân ngày đêm vui đầu trong sổ sách, bán mạng làm ăn, trong lòng Nguyệt Ngôn rất lo lắng.”

Phương Lan Sinh sửng sốt, chỉ nói: “Không cần lo lắng, chẳng qua gần đây ta bận công chuyện thôi.”

Nhưng Tôn Nguyệt Ngôn như cũ khẽ lắc đầu, nói rằng “Việc phu quân bận khoản, Nguyệt Ngôn chẳng lẽ không rõ? Mấy ngày trước sau khi nhận được thư của Tình Tuyệt cô nương, phu quân vẫn như vậy, vì chuyện này mà phiền lòng.”

Cánh tay đỡ Tôn Nguyệt Ngôn cơ hồ cứng lại, qua hồi lâu, Phương Lan Sinh mới lấy lại ý thức từ cõi lòng trống rỗng của mình.

Vài ngày trước, y nhận được thư của Phong Tình Tuyệt, vẫn như cũ là mấy lời ân cần hỏi thăm, mấy lời kể tình hình hiện tại. Nhưng lần này, y nhìn thấy một câu làm y sợ nhất.

“Nếu ta nói Tô Tô có thể sống lại, ngươi có tới đây không?”

Hai chữ ‘sống lại’, với y mà nói là một nguyện vọng xa xỉ, nhưng y chắc chắn Phong Tình Tuyệt cũng sẽ không tùy tiện nói một chuyện gì khi mình chưa nắm chắc trong lòng bàn tay, dù là viết thư, cũng sẽ không tùy tiện như vậy.

Gặp hấn ư?

Gặp kẻ y muốn gặp, nhưng lại sợ phải nhìn thấy.

Sau khi mọi người từ biệt, Phương Lan Sinh chưa từng chủ động gặp mặt đám người Phong Tình Tuyệt, bình thường chỉ dùng thư từ qua lại để biết tình hình đối phương mà thôi. Kể từ đó chưa từng cùng cố nhân gặp mặt.

Bởi chỉ cần thấy, tự nhiên tất cả hồi ức về kẻ mang tên Bách Lý Đồ Tô cũng sẽ tràn về.

Y là một người nhất gan, kị ức bi thương như thế y không muốn có nữa. Dù Phong Tình Tuyệt có thể mang Bách Lý Đồ Tô trở về thật, nhưng người trở về liệu có nguyên vẹn là kẻ y ngày ngày tưởng niệm khi xưa?

Y sợ phải tiếp nhận sự thật, càng sợ sự thật xảy ra như trong phỏng đoán.

Y của ngày hôm nay, không còn là thiếu niên lỗ mãng gan lớn như hùm.

Mười năm có thể cải biến một người, thậm chí, cả tim của hấn cũng sẽ bị thời gian bào mòn trở nên lạnh lùng.

Cho tới hôm nay, bản thân y cũng không rõ phần cảm tình rung động của mình đối với Bách Lý Đồ Tô, thật ra là cái gì.

Mà hiện tại, y không dám suy đoán, cũng không dám tự vấn nữa.

Bởi người kia sẽ vĩnh viễn không quay lại, vĩnh viễn không.

Y cũng từng mong muốn cảm giác này có thể dần dần nhạt đi, nhưng từng phong thư Phong Tình Tuyết gửi đến, luôn nhắc nhở y về sự tồn tại của Bách Lý Đồ Tô.

Nếu Bách Lý Đồ Tô thực sự sống lại, vậy ước gì y có thể mất đi toàn bộ kí ức.

Như vậy, sẽ không bởi vì hắn là tâm tình rối loạn nữa.

“Phu quân?”

“Ừm... không có việc gì, Nguyệt Ngôn, nàng nghỉ sớm đi. Thấm nhi đành để nàng tự mình chăm sóc một phen.”

Vừa nghe Phương Lan Sinh nói thế, Tôn Nguyệt Ngôn trong lòng có một loại dự cảm bất an.

Người trước mắt tựa như sắp sửa rời đi, chỉ lưu lại một câu nói cho nàng.

Nàng biết, người Phương Lan Sinh dừng lại nơi mình, nhưng tâm chẳng phải ở đây.

Vậy tâm tư Phương Lan Sinh, đến tận cùng đặt chân chốn nào?

“Bảy ngày sau, Đào hoa cốc hẹn gặp.”

Đó là câu cuối cùng trong bức thư.

Cũng là căn nguyên làm lòng Phương Lan Sinh rối loạn.

Dùng thuật ngữ phong bay đi, muốn tới Đào hoa cốc mất ba ngày, mà phong thư được gửi từ ba ngày trước.

Nói cách khác, nếu muốn đi, cần phải khởi hành ngay ngày mai.

Nhưng y sợ.

Sợ ở đó nhìn thấy, lại nhìn không thấy Bách Lý Đồ Tô.

Càng sợ hơn là phần nội tâm mình, lần thứ hai vì thấy Bách Lý Đồ Tô mà rung động.

“Chỉ cần là quyết định của phu quân, Nguyệt Ngôn sẽ không ngăn cản.”

“...Nguyệt Ngôn?”

Nghe thê tử bỗng nhiên mở miệng, Phương Lan Sinh không khỏi chấn động, ánh nhìn xa xăm không giải thích được.

Tôn Nguyệt Ngôn tuy không biết trong thư Phong Tình Tuyết nói cái gì mà có thể khiến Phương Lan Sinh nôn nóng. Nhưng phạm là chuyện khiến Phương Lan Sinh như vậy, cũng chỉ có một.

Là Bách Lý Đồ Tô.

“Dù thế nào, Nguyệt Ngôn cũng muốn phu quân biết —— phu quân có quyết định cái gì, chỉ mong sau này có thể không oán không hối hận.”

Không oán... Không hối hận...

Từ lúc trở mắt nhìn Bách Lý Đồ Tô cùng Phong Tình Tuyết cười trên sừng Khan Du rồi đi, trong lòng Phương Lan Sinh đã tràn ngập oán hận cùng hối hận.

Oán hận chính mình chỉ có thể trở mắt nhìn Bách Lý Đồ Tô rồi đi, hối hận bởi vì chính mình không biết quý trọng thời gian có thể ở cạnh hắn.

Nhưng có nhiều lời bao nhiêu, sự thật trước mắt cũng không thể thay đổi.

Bách Lý Đồ Tô biến mất.

Niên thiếu lông bông năm ấy cũng không còn.

Nên đi không?

Hay là không nên...

“Đi đi, phu quân.”

Một câu của Tôn Nguyệt Ngôn, làm cõi lòng Phương Lan Sinh càng mờ mịt.

Đồng thời, cũng khiến y kiên định lựa chọn.

2. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 1 - Chương 2

Không phải vì một câu nói của Tôn Nguyệt Ngôn làm Phương Lan Sinh ra quyết định, cũng không phải vì Phong Tình Tuyết thúc giục mà khởi hành, càng không phải vì tâm tình kích động của bản thân mà ra quyết định như thế.

Không phải, tuyệt đối không phải.

Phương Lan Sinh trong lòng tự nói tự thuyết phục bản thân, đồng thời lên đường tới địa điểm trong thư.

Tên cũng như đảo, nơi đây hoa đào nở đầy, đẹp tựa tiên cảnh, như một chốn đào nguyên cách biệt hồng trần. Đứng trước phong cảnh như vậy, dù nội tâm có hỗn loạn bao nhiêu cũng nhất thời đắm chìm đến quên rời đi.

Thậm chí, hồng y nữ tử chậm rãi tới gần mình, Phương Lan Sinh cũng không phát hiện.

“Đã lâu không gặp, hầu tử!”

Nghe ra giọng nói quen thuộc, Phương Lan Sinh lập tức quay đầu nhìn thân ảnh ưu nhã kia, nữ tử vẫn một bộ dáng xinh đẹp thướt tha, bèn giơ tay ân cần hỏi thăm, “Hong Ngọc... Tình Tuyết cũng gọi người tới?”

Nhìn thấy Hong Ngọc xuất hiện, Phương Lan Sinh cũng không kinh ngạc, y cũng đoán Phong Tình Tuyết chắc sẽ không chỉ gọi một mình y tới. Hong Ngọc nghe thấy Phương Lan Sinh nói, lại giơ tay che miệng, ha ha cười nói: “Hầu tử quả nhiên trưởng thành không ít, tỷ tỷ cũng không nhận ra được. Mà đã bao lâu rồi chúng ta chưa gặp mặt?”

Phương Lan Sinh chợt dạ cúi đầu, thần tình dao động, như sợ bị Hong Ngọc phát giác ra cái gì.

Nhưng ngay cả như vậy, việc y tránh gặp mặt những cố nhân này, vẫn là sự thực.

Chỉ là lý do vì sao, y tuyệt đối không để người thứ hai biết.

Hong Ngọc cũng không có ý định thẩm vấn Phương Lan Sinh, thời gian trôi lâu đã mài mòn Phương Lan Sinh ngày xưa hầu như không còn. Phương Lan Sinh bây giờ, cùng lắm cũng chỉ là một nam tử bình thường như bao người khác.

Những người khác sẽ không vì thời gian mà thay đổi, nhưng Phương Lan Sinh thì khác.

Vì vậy, Hong Ngọc chỉ cười, “Hầu tử đừng vội, nói thế là tại tỷ tỷ sợ hầu tử người đã quên tỷ tỷ này thôi!”

Nghe thế, Phương Lan Sinh không khỏi bật cười, “Sao có thể quên đại tỷ tỷ người chứ? Do việc trong nhà bận rộn, nên không có thời gian...”

“Là bận thật không có thời gian, hay nên nói hầu tử người cố tình để bản thân bận rộn?”

Hong Ngọc nói một câu, làm Phương Lan Sinh cảm như hén không nói được nữa.

Vị nữ tử trước mắt này, cùng mười năm trước không hề thay đổi chút nào. Dường như chỉ cần liếc mắt là có thể biết được tâm tình Phương Lan Sinh. Y có tránh thế nào cũng không được. Nói thật, Phương Lan Sinh có chút sợ Hong Ngọc!

Sợ nàng nhìn ra nội tâm mâu thuẫn của mình.

Biết trong lòng tiểu tử này vẫn còn giữ trầm chuyện xưa trong lòng, Hong Ngọc cũng không muốn lôi ra ở đây, mục đích hôm nay của hai người đều là vì bức thư của Phong Tình Tuyết.

“Hầu tử, Tình Tuyết muội muội gửi thư cho người, cũng nói một câu kia?”

“Về đầu gối?”

“Không sai!”

“...Tôi hôm nay ta vẫn không hiểu vì sao Tình Tuyết muội muội đột nhiên gọi chúng ta tới gặp nàng. Bách Lý công tử chẳng lẽ thật sự...”

Phương Lan Sinh nhẹ than một tiếng, “Đây không phải mục đích chúng ta tới ngày hôm nay sao.”

Nội tâm có phiền muộn, có ngổn ngang, cũng phải bước vào trong rồi tính.

Sau khi gặp lại Phong Tình Tuyết, sẽ gặp chuyện gì, y đoán không được.

Nhưng Phương Lan Sinh dường như nghe thấy tiếng nói muốn bản thân quay đầu.

“A! Hồng Ngọc tỷ, Lan Sinh, hai người đến rồi?”

Đào hoa lạc cánh trên bờ sông, nữ tử tóc đen phiêu dật, nhân thần ôn nhu vừa nhìn thấy hai người, không khỏi vui sướng chạy lại.

Vừa nhìn thấy gương mặt vui vẻ tươi cười của Phong Tình Tuyết, Hồng Ngọc lẫn Phương Lan Sinh không hẹn cùng ngẩn người.

Từ khi Bách Lý Đồ Tô chết, bọn họ đều chưa từng nhìn thấy lại nụ cười của Phong Tình Tuyết, giống như Phương Lan Sinh, tất cả vui sướng, hân hoan đều vì Bách Lý Đồ Tô biến mất mà đi theo.

Hôm nay nhìn thấy lại nụ cười này, hai người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều có ba phần lo lắng.

Hai người còn chưa kịp ngẫm kĩ, đã bị Phong Tình Tuyết kéo tay, lôi thẳng vào trong.

“Tình, Tình Tuyết?”

“Tình Tuyết muội muội, chậm một chút.”

Nhưng Phong Tình Tuyết không dừng chân chút nào, đến khi tới cửa đẩy vào mới thôi, lại còn không nói một lời nào.

Khi nhìn cảnh cửa mở ra, Phương Lan Sinh bắt đầu thấy hối hận.

Làm đầy lòng khẩn trương run rẩy.

“Tương Linh không tới được, nhưng không sao ba người chúng ta là được rồi.”

Trong phòng không có ai, không nhìn thấy bóng dáng người kia, làm Phương Lan Sinh kín đáo nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Nhưng lời Phong Tình Tuyết vừa nói làm cả Phương Lan Sinh và Hồng Ngọc đều cảm thấy hiếu kì.

“Tình Tuyết muội muội, có chuyện gì cần ba chúng ta phải làm?”

“Đương nhiên là làm Tô Tô tỉnh lại!”

“Bách Lý công tử? Việc trong thư muội nói... là thật?”

“Đương nhiên!”

Nghe Hồng Ngọc nói chuyện với Phong Tình Tuyết, chỉ có Phương Lan Sinh nhìn đến phát ngốc.

Có thật là có thể khiến kẻ kia tỉnh lại?

Là thật, hay giả...

“Hầu tử sao lại thất thần?”

Lời quan tâm của Hồng Ngọc truyền vào trong tai, Phương Lan Sinh chỉ khẽ cười, thu hồi mờ mịt trong đáy mắt, chuyển thành thái độ khách sáo đã tập thành thói, “Không có gì, chỉ thấy rất vui khi nghe đầu gối có thể tỉnh lại.”

Nếu là y của mười năm trước, nhất định là mừng rỡ đến độ nhảy nhót loạn lên! Nhưng mười năm đã trôi qua, y không còn là Phương Lan Sinh năm đó, có nghe thấy Bách Lý Đồ Tô có thể sống lại, Phương Lan Sinh cũng chỉ có thể đóng vai một người bạn, dùng hết sức tương trợ.

Chuyện về sau, y không dám nghĩ nhiều, cũng không muốn nghĩ nhiều.

Bách Lý Đồ Tô, rồi sẽ không còn bất kì liên hệ nào với y.

“Muội muội đã thu thập đủ hoang hồn của Bách Lý công tử?”

“Đúng vậy, đủ cả rồi, trong Đào hoa cốc này có thể làm hoang hồn Tô Tô yên ổn không tán đi, nên muội mới chọn nơi này để bố trí hồn phách của Tô Tô. Nhưng thân thể Tô Tô vẫn ở Băng Viêm động, muốn mang hồn phách tới đó cần có Ngọc Hoàn của Lan Sinh.

Băng Viêm động là thánh địa, có hàn khí bảo hộ thân thể người chết, giống như năm đó Bách Lý Đồ Tô dùng để bảo hộ thân thể Hàn Hưu Ninh. Nhưng Băng Viêm động không phải nơi người thường có thể tùy ý đi vào, chỉ có người theo thủy hệ thuật như Phương Lan Sinh hay Phong Tình Tuyết mới có thể vào.

Nơi đó là kí ức cuối cùng của Phương Lan Sinh về Bách Lý Đồ Tô.

“Lan Sinh, ta muốn đi tìm phương pháp giúp Tô Tô sống lại.”

“Ừ.”

“Đừng lo lắng, dù mất bao nhiêu thời gian, ta cũng sẽ đi tìm.”

“Ừ.”

“...Lan Sinh, người...”

Những lời hai người nói khi đó, từng câu từng chữ, tưởng như chỉ mới xảy ra ngày hôm qua, muốn quên cũng không thể quên.

Y lúc đó chỉ ngây ngốc nhìn gương mặt như say ngủ của Bách Lý Đồ Tô.

Đúng vậy, nhìn hần chẳng khác gì đang ngủ.

Đợi tới khi mặt trời mọc, hần lại mở mắt, y lại tiếp tục nhìn hần gọi hai tiếng đầu gối, trêu chọc gả mập của hần.

Dù là nhận lấy ánh mắt lạnh lùng, vài câu trả lời nhàn nhạt, y cũng không bận tâm.

Chỉ ít, hần vẫn sống.

Y từng nói, chỉ cần có thể khiến Bách Lý Đồ Tô sống lại, Phương Lan Sinh tình nguyện làm bất cứ chuyện gì.

—— dĩ nhiên là với tư cách bạn bè.

3. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 1 - Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Ngọc Hoàn đúng là có thể chứa hồn phách, mang nó vào Băng Viêm động cũng không có vấn đề gì.” Phương Lan Sinh đưa mắt nhìn Hồng Ngọc, “Vậy còn Hồng Ngọc?”

“Tỷ tỷ trước đi Thanh Khâu gặp Tương Linh, rồi tới trước Băng Viêm động chờ chúng ta.”

“Tại sao?”

“Đến lúc đó còn phải nhờ Hồng Ngọc tỷ tỷ và Tương Linh chăm sóc Tô Tô.

“... Còn chúng ta?”

Phát hiện lời Phong Tình Tuyết nói có vấn đề, Phương Lan Sinh nhú chặt lông mày, không ngờ lại làm Phong Tình Tuyết cười đến vui vẻ.

“Lan Sinh hiện tại, thật giống Tô Tô.”

Giống đầu gối?

Vừa nghe Phong Tình Tuyết nói thế, lông mày nhú chặt của Phương Lan Sinh lập tức buông ra, sắc mặt cổ quái vội quay đầu, thoáng cái dáng vẻ khí thế mười phần đã biến mất.

Nhưng Hồng Ngọc nhìn dáng vẻ tươi cười của Phong Tình Tuyết, tựa hồ là có ý khác.

“Được, làm theo lời muội.”

“Hi hi, làm phiền tỷ tỷ và Lan Sinh. Trước hết cứ ở đây nghỉ một đêm, ngày mai chúng ta khởi hành.”

“Đi.” Phương Lan Sinh không nghĩ ngợi nữa, nghe thế xắn tay áo nói, “Vậy để ta đi làm cơm!”

Chuyện ngày mai rất quan trọng. Bởi vì rất quan trọng, y không dám ăn món sêu thần thánh của Phong Tình Tuyết.

Trước khi tới đây, Phương Lan Sinh đã mua đồ từ thành lân cận, mặc kệ có chuyện gì thì cũng phải quan tâm chăm sóc tốt bản thân đầu tiên, đương nhiên có chết cũng không thèm ăn lại món ăn ản tượng kia.

Mà tự tay nấu ăn, đảm bảo lại an tâm hơn nhiều.

Hồng Ngọc đoán được tâm tình Phương Lan Sinh, không nhịn được cười nói, “Hầu tử làm cơm thực là khiến tỷ tỷ tưởng niệm.”

Tuy nàng cùng Phong Tình Tuyết và Tương Linh thỉnh thoảng cũng tới Cẩm Xuyên thăm Phương Lan Sinh, nhưng nhìn thấy chỉ có Tôn gia tiểu thư ôn nhu thướt tha cùng nữ hài đồng nhỏ nhắn ngây thơ. Người muốn gặp, chưa từng xuất hiện.

Thời gian ngày càng dài, thực sự muốn gặp Phương Lan Sinh còn khó hơn lên trời. Nếu không phải Phương Lan Sinh cố ý muốn tránh, cũng không đến nỗi như vậy.

Nhưng lần nào cũng sẽ thấy người hầu bày một bàn tiệc đãi khách, mùi vị quen thuộc của năm xưa.

Dù không gặp được người, nhưng nhìn cơm ngon canh ngọt trước mặt cũng có thể an tâm Phương Lan Sinh vẫn khỏe mạnh bình thường.

Như vậy, là đủ.

Hồng Ngọc không phải không hiểu nội tâm Phương Lan Sinh còn vương vấn, chỉ sợ sau khi Bách Lý Đồ Tô sống lại, hầu tử mà nàng biết đi ngày càng xa, tới một ngày nào đó sẽ biến mất.

Sau bữa tối, ba người trở về phòng của mình.

Đào hoa cốc chia phòng riêng cho nam nữ, để tiện cho mọi người du ngoạn nên Phong Tình Tuyết mới đặc biệt bố trí như vậy.

Phòng bên trong sạch sẽ không dính một hạt bụi, không giống một nơi chủ nhân quanh năm vắng mặt, cho đến khi đụng phải linh thú dưới chân Phương Lan Sinh mới giật mình tỉnh ngộ.

“Ở đây là do mày dọn dẹp ư?”

Y ngồi xổm xuống, ôn nhu ôm Hồng Kim* vào lòng. Con linh thú này dù là làm huyết khế với Bách Lý Đồ Tô nhưng trên thực tế thì quần chân y nhiều hơn, cũng không biết vì sao trước đây y hay ôm nó đi cùng nữa.

“Đây là...?”

” Huyết khế linh thú.”

“Hừ, ta có mắt đương nhiên biết nó là cái gì! Đầu gối, ta là muốn hỏi người đưa nó cho ta làm gì!”

“Người giỏi kì kèo, vậy để người giữ nó đi!”

“Ha ha, đương nhiên! Ta luôn quan niệm có thể tiết kiệm được thì tiết kiệm, không tiết kiệm được cũng phải cố mà tiết kiệm... Hả, đầu gối, người đừng có tự dưng ném nó cho ta rồi cứ thế đi mất chứ!”

Đầu gối luôn như vậy, không thích đi cùng y quá lâu.

Lần đó, dừng lại chỉ muốn cho y biết, muốn y chăm sóc con vật nhỏ này.

Phương Lan Sinh vốn là kẻ thích lo chuyện người khác, chẳng cần hẳn nói cũng vui vẻ nhận trách nhiệm này. Ôm chặt Hồng Kim trong lòng, y thừa nhận, vì một câu nói kia của Bách Lý Đồ Tô càng khiến y thêm nhiệt tình.

“Gừ...”

“A, xin lỗi!” Phát hiện bản thân mất hồn, Phương Lan Sinh mới vuốt đầu Hồng Kim, “Vẫn như cũ, ăn đến tròn quay, mấy năm rồi mà chẳng khác gì.”

Người thay đổi là y.

Không, nên nói người thay đổi, chỉ có mình y.

Bất luận là về ngoài, hay nội tâm bên trong... chỉ có mình y thay đổi. Hồng Ngọc vẫn như cũ, Phong Tình Tuyệt cũng chưa từng có ý định từ bỏ tìm cách cứu sống Bách Lý Đồ Tô. Chỉ có Phương Lan Sinh từ bỏ, chỉ có Phương Lan Sinh rời đi, chỉ có Phương Lan Sinh lựa chọn trốn tránh.

“Gừ...”

Bỗng nhiên Hồng Kim như nghe được âm thanh, vẩy tai rồi từ trong lòng Phương Lan Sinh chui rai, nhún chân nhảy ra ngoài cửa. Phương Lan Sinh cũng không có ý định ngăn lại, để nó chạy đi.

Tục ngữ nói chủ nào tớ nấy, không nói tới con gà mập luôn theo sát kẻ kia thì huyết khế linh thú này cũng giống y chang hẳn.

Không thích bên cạnh y lâu.

Cho dù là Hồng Kim một tay y hết lòng yêu thương, cũng là như vậy.

Y đứng dậy cởi thanh sam bên ngoài, định đi ngủ, ngoài cửa lại nghe thấy tiếng kêu của Hồng Kim.

Phương Lan Sinh dừng lại, xoay người nhìn thấy Hồng Kim vẫn đứng ở trước cửa, nhìn y gằm gừ như gọi.

“Sao thế? Đói bụng à? Vừa mới cho mày ăn hết một mâm bánh tôm kim tiền* rồi mà? Mày đúng là đồ tham ăn!”

Hồng Kim lại kêu mấy tiếng gọi y rồi đi ra ngoài, lần này nó đi vài bước rồi lại quay đầu nhìn y gằm gừ.

Hành động này rõ ràng là muốn y đi theo nó.

Phương Lan Sinh đi theo Hồng Kim, đi tới ven hồ.

Người đứng ở đó chẳng phải ai khác mà chính là Phong Tình Tuyệt vừa mới về phòng mình cách đó không lâu.

Hình bóng Phong Tình Tuyệt phản chiếu trên mặt hồ, an tĩnh tựa như một bức chân dung, nếu không phải nghe thấy tiếng bước chân của Phương Lan Sinh có lẽ nàng vẫn thất thần theo một đường nhìn.

“Tình Tuyệt?”

“...Lan Sinh? Muộn thế này rồi sao còn chưa đi nghỉ?”

“Ừm...”

Y không muốn nói là vì đuổi theo Hồng Kim mà đến, y cứ tưởng nó muốn dẫn y đi xem cái gì, không ngờ lại là muốn y đi gặp Phong Tình Tuyệt. Nó cũng không biết là chạy đi đâu rồi.

“Tối cũng tốt, đáng lẽ định sáng mai để người thu hồi hồn phách Tô Tô, nhưng hồn phách Tô Tô hiện tại có chút bất ổn...”

“Hồn phách bất ổn?”

Phương Lan Sinh nhìn mặt hồ, phát hiện một vật trắng trắng bị ánh trăng che lấp, vẫn nằm lẳng lẳng ở trên mặt hồ.

Bởi vì ánh trăng quá rõ che lấp đi, nên Phương Lan Sinh không thấy rõ hình dáng. Lúc đầu, Phong Tình Tuyết không nói Phương Lan Sinh cũng không chú ý đến.

Vật thể trắng trắng, bán trong suốt, tựa như hòa lẫn trong ánh trăng, là hoang hồn của Bách Lý Đồ Tô ư?

Y tự nhận mình đã nhìn thấy qua không ít hồn phách, nhưng chưa từng thấy qua hồn phách nào như vậy, giống như mê mang, bồi hồi không nở rời đi, hoặc là mất phương hướng không tìm được đường về, chỉ có thể dừng lại tại đó.

Làm kẻ khác nhìn vào cũng có chút không nở.

“Lan Sinh, người có thể không?”

Phong Tình Tuyết có chút hấp tấp, không biết có phải vì nhìn thấy hồn phách này mà bất an hay không.

Y nhìn gương mặt nôn nóng của nàng, chỉ ôn nhu mỉm cười nỗ lực xoa dịu tâm trạng đang xao động của nàng.

“Được, cứ để ta!”

Phương Lan Sinh tiến một bước, vẫy vẫy tay với linh thú đang trốn dưới gốc đào bên cạnh, kêu lên: “Một linh phương tương, có thể giúp ta tạo một con đường tới chỗ đầu gối không?”

Linh thú thông minh gật đầu, trong chớp mắt, một con đường băng dẫn tới mặt hồ đã xuất hiện.

Y chậm chạp bước trên con đường băng kia, lấy ra phật châu từ trong ngực, lượn xung quanh hoang hồn.

Hoang hồn bên cạnh di chuyển không ngừng, vì sự xuất hiện của y mà càng hỗn loạn, có thể thấy được cả xao động bất an. Phương Lan Sinh ngẩng đầu nhìn chúng, khẽ gợn tay.

Không nói gì, cũng không làm gì, chỉ gợn bàn tay đang đeo phật châu, hai mắt nhắm nghiền.

Trở về đi, đầu gối!

Tình Tuyết cần người.

Hồng Ngọc cần người.

Tương Linh cần người.

.

.

Ta... cần người.

Đây là khát cầu sâu trong nội tâm, thứ cảm xúc trước giờ y vẫn cố lơ đi xem như không có.

Không biết là do cảm thụ được khát cầu từ y, hay do bị Ngọc Hoàn bên hông y hấp dẫn, đám hoang hồn chậm rãi tụ lại, trong đêm đen gió lạnh, một trận âm áp chui vào trong thân làm Phương Lan Sinh mở bừng mắt.

Trong nháy mắt, y có cảm giác nhìn thấy được bóng dáng của Bách Lý Đồ Tô, áp trán trên trán mình, ôn nhu vô cùng nâng đôi gò má y.

Phần ôn nhu quen thuộc đến đáng sợ.

Chỉ ở Bách Lý Đồ Tô.

Lệ, chậm rơi.

Hàm chứa bao tưởng niệm, cùng khát cầu bao năm.

=====

* Hồng Kim:

Một trong những huyết khế linh thú trong game CKKD, mang hình con báo.

Trời sinh thích tiền, trong lúc chủ nhân mua sắm, nó còn có thể hỗ trợ kì kèo mặc cả cùng.

Tên gọi: Hồng Kim vốn là để chỉ một loại tiền thời Hán, trong game lại lấy là để đặt tên cho con báo hám tiền này, nghe rất tương xứng, lại có cảm giác rất đáng yêu.

2 hình ảnh khác lúc lớn hơn:

Thích ăn: thịt kho trứng cút, gà nướng đất, vịt hun khói, sườn non hầm sen, quỳ hoa hiến nhục

bánh tôm kim tiền

~> Tra xong đồng tên thức ăn, muốn lời mắt luôn (. .)

4. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 1 - Chương 4

Đêm hôm đó, y không nhớ mình trở lại như thế nào, cũng như không biết bóng hình mờ ảo mình nhìn thấy, đến tốt cùng là thật hay giả. Nhưng chuyện này cũng không quan trọng.

Bởi hôm nay bắt đầu khởi hành cùng Phong Tình Tuyết, trở về nơi lần cuối y từng nhìn thấy Bách Lý Đồ Tô.

Tại nơi đây, y chôn giấu hết thấy tưởng niệm, cùng quá khứ.

Phương Lan Sinh nhắm hờ mắt, khi mở ra đã thấy đứng trước cửa Băng Viêm động.

“Lan Sinh, mau đi!”

Phong Tình Tuyết nôn nóng ở phía trước thúc giục y cất bước. Phương Lan Sinh nhìn nàng, mơ hồ như nhìn thấy chính mình thời niên thiếu, nếu khi đó biết cách có thể cứu đầu gối, y sẽ không bận tâm tới bất cứ cái gì, thậm chí nôn nóng hơn bất kì kẻ nào khác.

Khi đó, chỉ mong thấy cặp mắt lạnh như băng ấy, một lần nữa mở ra nhìn chính mình.

Theo Phong Tình Tuyết tới nơi năm đó cùng nàng để Bách Lý Đồ Tô lại, hắn vẫn nằm phía trên băng thạch, so với năm đó không hề thay đổi gì.

Hắn khí ở Băng Viêm động bảo hộ thân thể hắn đã mười năm, trước mắt chỉ còn một cái xác sinh động, Phương Lan Sinh vẫn không kiềm chế được nội tâm đang dậy sóng trong người.

Càng tới gần, càng cảm thấy mắt bình tĩnh.

“Lan Sinh, Lan Sinh?”

“Ừm?”

“Mau mang Ngọc Hoàn ra!”

Nếu không có âm thanh của Phong Tình Tuyết kéo về, Phương Lan Sinh có lẽ vẫn còn chìm đắm nhìn chăm chăm cái xác.

Y lấy Ngọc Hoàn nơi thất lưng giao cho Phong Tình Tuyết.

Phong Tình Tuyết cẩn thận cầm lấy nó đặt ở trước ngực Bách Lý Đồ Tô, “Lan Sinh, bây giờ chúng ta mỗi người một bên dùng triệu âm phổ độ, giúp hồn phách cùng thân thể dung hợp.”

“...Chỉ đơn giản vậy thôi?”

“Đúng. Hoang hồn đã tìm đủ, thân thể cũng còn đây, vậy là đủ rồi. Nhưng trong thời gian dùng triệu âm phổ độ nhất định phải chuyên tâm, nếu không hồn phách chúng ta cũng sẽ bị ảnh hưởng.”

“Đã biết. Nhất định tập trung, giúp đầu gối sống lại.” Phương Lan Sinh gật đầu nói. Luận về thủy hệ pháp thuật thì y thành thạo hơn Phong Tình Tuyết, nếu y phân tâm hậu quả nhất định sẽ hại tới Phong Tình Tuyết.

Lúc này, tuyết đối phải tập trung chuyên tâm.

Bất kể là tình cảm gì, đều phải xóa sạch.

Y nhìn gương mặt tái nhợt của Bách Lý Đồ Tô, kí ức đêm qua tràn về làm bản thân bất an.

Nhưng hôm nay, bất an bao nhiêu đều phải bỏ lại.

Vì Phong Tình Tuyết, vì hoàn thành tưởng niệm của mọi người, Phương Lan Sinh phải thành công.

“Bắt đầu nào.”

Một câu nói, cả hai đồng thời khép mắt.

Triển khai trận pháp.

Thời gian sau đó, đã qua bao lâu Phương Lan Sinh không bận tâm, thứ y bận tâm là hồn phách Bách Lý Đồ Tô có thuận lợi dung nhập vào thân thể hắc hạc hay không.

Nhìn thấy gương mặt dần dần hồng nhuận của hắc hạc, Phương Lan Sinh biết cách mà Phong Tình Tuyết nói không sai.

Cả hai người ai cũng không dám kêu mệt mỏi, cũng không dám ngừng tay, đợi tận khi quang mang từ Ngọc Hoàn biến mất, y cùng Phong Tình Tuyết liếc mắt nhìn nhau, ăn ý mười phần cùng dừng lại trận pháp.

Trận pháp vừa dừng, cả hai đều thấy thân thể hư nhược, quỳ ở trên mặt đất.

“Lan, Lan Sinh ngươi không sao chứ?”

“...Tạm ổn, Tình Tuyết còn ngươi?”

“Ta không sao, nhưng tạm thời không cử động được... Lan Sinh, ngươi có thể cử động chứ?”

“Ừm, có thể.”

“Mau đi xem Tô Tô thế nào.”

Phương Lan Sinh đỡ thân thể đứng lên, lắc lư tới bên cạnh Bách Lý Đồ Tô. Sắc mặt hắc hạc tương đối hồng nhuận, nhưng không tỉnh lại. Y đưa tay tới nhân trung hắc hạc, trong ngực tim đập thành thịch.

Cảm nhận một tia khí tức yếu ớt phả vào ngón tay, Phương Lan Sinh nhất thời mở to hai mắt, toàn thân vô lực quỵ dưới mặt đất.

“Lan Sinh?”

Thân thể vẫn không cử động được, Phong Tình Tuyết chỉ có thể ở một bên nôn nóng, Phương Lan Sinh lại đưa tay ngăn lại lắc đầu.

“Ta... không sao.”

Y cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình, nó vẫn run rẩy không ngừng, ngay cả giọng điệu vừa rồi cũng không giấu được run rẩy. Khi lấy lại tinh thần, Phương Lan Sinh mới nhìn thấy rõ, lòng bàn tay mình đã lưu lại một giọt nước mắt.

Bách Lý Đồ Tô thật sự có khí tức.

Thực sự...

Nội tâm vẫn hoảng sợ chuyện vừa rồi chỉ là ảo giác, lại một lần nữa đứng lên đặt tay trước ngực Bách Lý Đồ Tô, thi triển phổ đề minh tâm.

“Lan, Lan Sinh?”

“Thành công rồi... Tình Tuyết!”

Phương Lan Sinh quay lại nhìn vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc của Phong Tình Tuyết, không phát hiện chính mình hiện tại lộ rõ đầy mặt, trên môi vẫn cười.

Nghe lời Phương Lan Sinh, Phong Tình Tuyết cũng đã biết được tình hình.

Ôm mặt, lệ chậm chậm lăn, trong lòng vui sướng không thể giấu nữa, Phong Tình Tuyết nhẹ giọng, khẽ gọi tên.

“...Tô Tô, thật tốt quá...”

Thực sự là tốt quá...

Thực sự... rất tốt.

Bách Lý Đồ Tô, trở về rồi.

Sau đó Phương Lan Sinh cõng Bách Lý Đồ Tô trên lưng, cùng Phong Tình Tuyết ra khỏi Băng Viêm động, Tương Linh cùng Hồng Ngọc đã ở bên ngoài, nhìn thấy hai người thì kinh hãi cực độ.

Bởi chỉ cần nụ cười trên gương mặt hai người, đã đủ biểu đạt tất cả.

Khoảng thời gian trong Băng Viêm động làm hai người tiêu hao nhiều thể lực, muốn rời đi lập tức là việc không thể nào, thế là bốn người quyết định ở lại Ô Mộng Linh Cốc vài ngày, ít nhất cũng phải đợi Phong Tình Tuyết và Phương Lan Sinh hồi phục đã rồi mới trở về Đào hoa cốc.

Nỗ lực chống đỡ, mang Bách Lý Đồ Tô an trí ổn thỏa trên giường, để Hồng Ngọc và Tương Linh chăm sóc cho hắn, Phương Lan Sinh mới về phòng mình, vừa nhìn thấy giường là nằm lăn vào.

Y tự nhận thủy hệ pháp thuật của mình không kém, nhưng vì để trấn an hồn phách Bách Lý Đồ Tô làm y tốn không ít khí lực. Nhưng cũng đáng, kết quả rất tốt, Bách Lý Đồ Tô đã khôi phục hô hấp, dù chưa tỉnh lại nhưng cũng chứng minh hoang hồn đều đã dung nhập vào thân thể hắn.

“Ai... thật mệt mỏi...”

Miệng thì hô, trong lòng lại không nở.

Phương Lan Sinh muốn ngủ, lại không dám nhắm mắt. Y sợ đây cũng chỉ là một cảnh trong mơ. Một giấc mộng chân thực, chỉ sợ sau khi tỉnh lại mới phát hiện mình lại công dã tràng. Từ trước đến nay, đã bao nhiêu lần y mơ giấc mộng này?

Hôm nay, Bách Lý Đồ Tô có lại hô hấp, chính tay y tự mình xác nhận thấy.

Nhìn chằm chằm ngón tay mình, khoe môi y không tự chủ cong lên.

Đã bao nhiêu năm, đã bao nhiêu năm chưa từng cười như vậy, hay thậm chí là rơi lệ.

Kỉ ức mới qua, giống như nhiều năm về trước khi bọn họ vẫn còn Bách Lý Đồ Tô bên cạnh, lần kích động đầu tiên là khi y biết được hết thấy quá khứ kiếp trước của mình. Sau đó, dù là biết bị Thiếu Cung phản bội, y cũng không kích động như thế nữa.

.
. .
.

Nếu có thể, Phương Lan Sinh tình nguyện chết thay Bách Lý Đồ Tô.

Thậm chí, y bắt đầu thấy ghét hắn, kẻ đã chết đi rồi xa tất cả mọi người.

Đầu gối, người là kẻ kiêu ngạo.

Lại tùy tiện khiến bản lão gia rung động...

Nhưng, bản lão gia lại không cách nào ghét được người.

Chẳng bao lâu, y đã nhắm mắt.

Mang theo khoeo mắt ngăn nước, chìm vào trong mộng.

~> Lan Lan già rồi, làm lão gia cũng dc 10 năm rồi, nên trong tr ko xưng bản thiếu gia nữa đâu, xưng bản lão gia luôn ràu = ' =

5. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 1 - Chương 5

Dù tiêu hao nhiều thể lực, một đêm qua đi cũng đủ để Phương Lan Sinh hồi phục lại, trời còn chưa sáng hẳn y đã dậy, tới khu rừng gần đó săn thú, kiếm vài thứ quả rừng chuẩn bị đồ ăn sáng.

Thời gian nấu nướng luôn là lúc Phương Lan Sinh thoải mái nhất. Chỉ cần bắt tay vào làm y dường như sẽ quên hết mọi chuyện bên ngoài, dù là Bách Lý Đồ Tô hay Phương gia lão gia. Lúc này, y chỉ là một Phương Lan Sinh thích nấu ăn mà thôi.

Một bên vui vẻ ngâm nga, một bên tất bật nấu nướng, chỗ này đốt lò, chỗ kia chuẩn bị, Phương Lan Sinh thoạt nhìn thân thanh khí sáng, hoạt bát có thần, như người khác hoàn toàn với ngày hôm qua.

Thậm chí, không hề phát hiện có bóng đen đứng lặng ngoài cửa.

“Oa... Nước sôi lại không nghe thấy tiếng! Mấy thứ này đã cũ hết rồi... A!”

Xoay người một cái, Phương Lan Sinh đắm sầm vào người nào đó thình lình bước vào nhà bếp, thiếu chút nữa cả cái mâm trong tay cũng rơi mất.

“Cái, cái gì đây? Cái gì tự dưng xuất hiện... Ai... Người, người...”

Vừa chạm mắt một thân hắc sam, nam tử mi tâm điểm chu sa, Phương Lan Sinh lập tức luống cuống.

Trước khi ra đây, y rõ ràng còn đi qua gian phòng kia nhìn qua... sao tự dưng đầu gỗ có thể xuất hiện ở đây được?

Con người đen cụp xuống, nhìn y chằm chằm làm Phương Lan Sinh thoáng cái căng thẳng. Một lúc sau mới bình tĩnh, đặt mâm ở bàn bên cạnh, quan sát hắn một lượt từ trên xuống dưới.

“Gỗ... đầu gỗ? Người, người... không phải có Hồng Ngọc và Tương Linh ở đó chăm sóc sao? Làm sao mà người...”

Không ngờ còn chưa nói xong, Bách Lý Đồ Tô trước mặt lại giơ tay định đánh y.

Phương Lan Sinh không còn tâm trí hỏi nữa, giật mình nhìn, cự ly hai người rất gần căn bản là không kịp tránh.

Vì thế Phương Lan Sinh chỉ đành nhắm mắt, rụt vai chờ ăn một đấm. Có điều, chờ mãi không có người xuống tay.

Cứ tưởng rằng kẻ kia giơ tay là muốn đánh, không ngờ lại ôn nhu đặt trên gò má y.

Bàn tay này, lạnh lẽo không chút độ ấm.

“Đầu... đầu gỗ? Người làm gì thế?”

Giật mình phát hiện, Phương Lan Sinh mở bừng mắt nhìn cặp đồng tử đen thẳm không thấy đáy phía trước.

Không có lạnh lẽo, không có coi thường, không giống như ánh mắt hắn khi xưa, ánh mắt này trước đây y chưa từng thấy.

Sai, sai a!

Y vừa mới ngang qua phòng, Hồng Ngọc và Tương Linh vẫn trông coi, hắn chưa hề tỉnh lại.

Hơn nữa, đầu gỗ sao có thể dùng ánh mắt này nhìn mình.

“Đầu gỗ, người tránh xa bản thiếu gia một chút, đi theo phía sau ta làm gì?”

“...Là do người nhìn thấy quá muộn.”

Không biết vì sao, Bách Lý Đồ Tô lại lộ ra vẻ mặt không vui, trừng mắt nhìn Phương Lan Sinh.

Tự nhiên lại bị người trừng, Phương Lan Sinh không hiểu chỉ có thể buồn bực nói, “Nhìn thấy cái gì! Người không thấy bản lão gia đang nấu cơm à? Đi đi đi, mau đứng sang một bên, đừng có quấy chân ta... đầu gối, người muốn làm gì!”

Mới định vẫy tay xua hắt, Bách Lý Đồ Tô lại sấn tới hai tay bỗng nhiên ôm ngang hông y rút ngắn khoảng cách, làm Phương Lan Sinh giật mình đỏ bừng mặt, không biết làm gì.

“Người đừng có xem ta như nữ tử... mau bỏ giò heo thối nhà người ra!”

“Không hối hận?”

“Gì?”

Một câu nói, nhất thời làm Phương Lan Sinh hoang mang.

Y ngẩng đầu nhìn, vừa vặn nhìn thấy gương mặt tuần tú của Bách Lý Đồ Tô. Y cũng thường suy nghĩ, dung mạo hắc rất cuộc có chỗ nào đẹp, vì sao nữ tử nào gặp qua hắc cũng sinh lòng ái mộ, cho dù bị cự tuyệt cũng không làm người ta chán ghét.

Càng muốn tới gần hắc, hắc sẽ càng rời xa người. Cho tới hôm nay, y không hiểu vẫn là hắc, tại sao lại đột nhiên tới gần y, đột nhiên nắm lấy y không buông?

Người này, y vĩnh viễn nhìn không thấu.

Bách Lý Đồ Tô đột nhiên xuất hiện làm Phương Lan Sinh bối rối chẳng biết gì, thậm chí quên luôn cả việc từng thề nhất định phải rời xa hắc. Y đã không còn là thiếu niên Phương Lan Sinh năm xưa.

Nhưng tại hắc đột ngột xuất hiện, làm Phương Lan Sinh rối loạn, cái gì cũng rối.

Bách Lý Đồ Tô nhìn Phương Lan Sinh, bỗng nhiên nhú mày, “Người, không hối hận?”

“...Không, không hối hận? Người đang nói gì...”

“Ta hối hận.”

Nhất định là lúc thi triển trận pháp xảy ra sai lầm gì rồi, nếu không đầu gối sau khi tỉnh sao lại biến thành thế này, hoàn toàn khác xa Bách Lý Đồ Tô trong trí nhớ của Phương Lan Sinh.

Đây không phải Bách Lý Đồ Tô, không phải đầu gối mà y biết.

“Buông ra, người không phải đầu gối phải không? Đừng có dùng gương mặt này trêu đùa ta, nếu người là một du hồn bản lão gia có lòng từ bi sẽ siêu độ cho người, mau mau đi đầu thai chuyển thế, đừng có ở đây náo loạn!”

“...Lan Sinh”

Âm thanh này, làm toàn thân Phương Lan Sinh co rút.

Dung mạo bên ngoài không nói, nhưng ngay cả giọng nói... Giọng nói này, là của hắc!

“Lan Sinh, ta là Đồ Tô.”

“Bản lão gia không chịu được nữa! Ta lập tức siêu độ cho du hồn nhà người...”

Phương Lan Sinh vội lời phật châu ra, dùng tốc độ sét đánh xoay người sang chỗ khác mở miệng lẩm bẩm niệm kinh văn, ai ngờ lần này bị người phía trước cúi xuống chắn đường nhìn.

Khi Phương Lan Sinh ý thức chuyện đang diễn ra, mềm mại trên môi đã khiến y mềm nhũn mất hết khí lực.

Người này quả nhiên không phải Bách Lý Đồ Tô, không phải đầu gối!

Một khúc gỗ ngay cả chữ tình viết thế nào còn không biết, sao có thể hôn mình.

Chết tiệt, y lại không ghét việc này!

Phương Lan Sinh một bên bắt đầu khó thở, một bên vẫn cố gắng tìm một lý do thích hợp để giải thích, nhưng đầu óc dần dần chỉ thấy trống rỗng, dư lại chỉ có hơi thở của Bách Lý Đồ Tô phả trên gương mặt mình.

Tốt lắm Bách Lý Đồ Tô, chỉ có người...

Có thể khiến bản lão gia mất mặt như vậy, ngoài người thì còn ai.

Dành dụm chút lí trí cuối cùng còn sót lại, Phương Lan Sinh gơ tay hung hăng đánh một quyền.

Cuối cùng Bách Lý Đồ Tô cũng chịu buông ra, cúi đầu lui ra sau hai bước, giống như một đám này của Phương Lan Sinh làm hấn bùng tỉnh. Phương Lan Sinh giận đến nghiến răng, cắn tức nhìn Bách Lý Đồ Tô ngẩng mặt nhìn mình, muốn nói lấy lại không nói lên lời. Căn bản là không biết nói gì!

Không chờ y mở miệng, Bách Lý Đồ Tô đã khôi phục, áy náy nhìn y.

“...Lan Sinh, ta...”

“Câm miệng! Người vừa mới sống lại, thấy trêu chọc ta vui lắm à? Ta cho người biết, tuyệt đối không vui tí nào!”

“...”

.

.

“Nói đi! Bộ đáng lắm liệt khi này của người đâu rồi! Hiện giờ sao lại không nói lời nào!”

“...Nếu nói, người sẽ nổi giận.”

“Lúc cần nói người không nói, lúc không cần người lại làm loạn lên, đầu gối, người rốt cuộc muốn làm gì? Bản lão gia nhìn giống người dễ bị bắt nạt lắm hả? Cho người biết, bản lão gia...”

“Ta vẫn ở bên cạnh người, suốt mười năm.”

Lời vừa nói ra, làm Phương Lan Sinh sững sốt.

Du hồn khi gió này đang nói gì thế? Bản lão gia là phật tử, chẳng lẽ lại không biết có du hồn quần lấy mình?

Nhìn vẻ mặt không tin của y, hấn chỉ lắc đầu.

“Nói, người không tin. Không nói, người lại nổi giận.”

“Vậy người mau nói thật đi!”

“... Ta đang nói thật!”

“Nói dối cũng phải thực tế một chút! Đầu gối, người khi sống chưa nói dối bao giờ, bản lão gia lẽ nào còn bị người lừa!”

“...” Bách Lý Đồ Tô im lặng một lúc, mới mở miệng, “Người mười chín thành thân, hai mươi sinh hài tử, thời gian hài tử ra đời người trốn trong thư phòng khóc trọn một ngày, hai mắt phiem hồng, ba ngày sau mới dám ra ngoài...”

“Được rồi được rồi —— Ta tin ta tin, ta tin là được!”

Không ngờ Bách Lý Đồ Tô lại biết được bí mật nhỏ cất giấu bao nay của y, Phương Lan Sinh vội luống cuống, nhanh tới che cái miệng đang nói của hấn lại.

Bách Lý Đồ Tô nhìn Phương Lan Sinh mặt đỏ bừng tới tận mang tai, khẽ nhắm hai mắt hôn lên lòng bàn tay trước môi mình làm Phương Lan Sinh càng hoảng sợ, như gặp lửa rút tay về, hoảng hốt lui ra sau mấy bước tận khi đụng phải bàn mới dừng lại. /Độc đoạn này thấy Tô Tô thật vô sỉ, bắt ai lái kị =)))/

“Được, được rồi, ta tin người đã theo ta mười năm, nhưng ta tuyệt đối không thừa nhận người là đầu gối!”

“...Ta là...”

“Không phải! Đầu gỗ sẽ không thế này, không... đối với ta như vậy! Hấn thích Tình Tuyệt!”

“Người ta không đành lòng, là người!”

.

.

Phương Lan Sinh cảm giác mình đang hỗn loạn.

Biết rõ người trước mắt chẳng qua là một du hồn bề ngoài giống hấn, nhưng vẫn bị những lời này tác động.

Y cơ hồ muốn khóc, gần như cầu xin nhìn hấn, “Xem như ta van người... đầu gỗ... buông tha ta đi...”

Y không muốn, một lần nữa vì người này mà động tâm.

Phân cảm tình không thể nói rõ khi đó, đến tột cùng là có ý nghĩa gì, dường như y đã lờ mờ hiểu được.

6. Tôlan] Nay Còn Đầu - Quyển 1 - Chương 6

Lần thứ hai nhìn thấy Bách Lý Đồ Tô, trong lòng Phương Lan Sinh đã hiểu rõ, chỉ là bản thân cố chấp không muốn thừa nhận.

Rung động, những biến đổi trong lòng, khác hoàn toàn hảo cảm dành cho Tương Linh rốt cuộc là thứ gì, hôm nay sau mười năm, y mới dám hiểu.

Nhưng, có hiểu, cũng có ích gì.

Giống như hiểu rõ tâm trạng Phương Lan Sinh, Bách Lý Đồ Tô chỉ lẳng lặng nhắm hai mắt, không nói gì nữa.

Trong nháy mắt Phương Lan Sinh cúi đầu ngẩng lên, thân ảnh Bách Lý Đồ Tô đã biến mất.

Y không phát hiện, Ngọc Hoành treo bên hông vừa tản ra một chút ánh sáng chói mắt.

.

.

Việc nhìn thấy du hồn giống Bách Lý Đồ Tô, Phương Lan Sinh không nói cho ai biết.

Nhìn Phương Lan Sinh trầm mặc, trái lại làm Hồng Ngọc lo lắng. Nhân lúc cùng y ra ngoài, nàng mới quay sang nhìn y.

“Hầu tử, trong lòng có tâm sự?”

“Ta đang nghĩ đã trì hoãn việc về nhà lâu rồi, đầu gỗ còn chưa tỉnh, Tình Tuyệt và Tương Linh đều không có ý định trở về.”

Mơ hồ phát hiện Phương Lan Sinh tận lực lảng tránh vấn đề mình hỏi, Hồng Ngọc cũng không vội, chỉ đưa tay che miệng cười, “Tỷ tỷ cũng sẽ đợi Bách Lý công tử tỉnh mới trở lại Thiên Dung Thành.”

Dừng một chút, nàng lại nói, “Hầu tử thì sao?”

“Việc trong nhà không cho phép ta ở lại lâu, dù gì đã là Phương gia lão gia, đi xa lâu như vậy không thích hợp.”

“Vậy hầu tử không định chờ công tử tỉnh lại?”

“...Nếu hấn tỉnh, tỷ tỷ gửi thư cho ta, ta sẽ lập tức tới.”

Hồng Ngọc biết trong lòng Phương Lan Sinh còn có chuyện gia đình, không nói nhiều nữa chỉ đành mặc y. Thế nhưng trong lòng, còn chưa hết lo lắng.

“Đừng cố sức chịu đựng, hầu tử.”

“Ta không sao.”

Phương Lan Sinh mỉm cười nhìn Hồng Ngọc, giơ tay đón giỏ trúc đi tới ven hồ, cố tình tránh không cho Hồng Ngọc tiếp tục vấn đề này.

Mục đích y bỏ Hồng Ngọc lại, cũng không phải chỉ có vậy.

Đặt giỏ trúc bên bờ, Phương Lan Sinh ngồi xổm xuống lập tức thu lại nụ cười trên mặt, lạnh lùng nhìn nam tử đằng sau nói, “Không phải đã nói, đừng có đi theo ta nữa sao!”

Bách Lý Đồ Tô giơ tay, chỉ Ngọc Hoành bên hông y, “Ta bám vào trong Ngọc Hoành, nó ở đâu, ta ở đó.”

Cúi đầu nhìn Ngọc Hoành phát ra ánh sáng, Phương Lan Sinh bây giờ mới biết chuyện này.

Rõ ràng trong Băng Viêm động Ngọc Hoành đã hết phát sáng, vì sao bây giờ lại bắt đầu tỏa quang mang?

Nâng Ngọc Hoành lên dò xét, Phương Lan Sinh nghĩ mãi không ra.

“Nếu không nghĩ ra, thì đừng nghĩ nữa.”

Nghe Bách Lý Đồ Tô nói, Phương Lan Sinh bắt đắc dĩ để Ngọc Hoành lại chỗ cũ, bắt đầu lấy rau trong giỏ trúc ra rửa, coi như không hề nhìn thấy Bách Lý Đồ Tô ở phía sau.

Bách Lý Đồ Tô cũng không giận, cứ vậy lẳng lặng đứng phía sau, tựa như đang bảo hộ y.

Phương Lan Sinh không hiểu nổi, nếu du hồn này đã theo y mười năm vì sao tới hôm nay y mới có thể thấy? Hơn nữa, diện mạo lại giống y hệt Bách Lý Đồ Tô. Riêng việc này thôi đã làm tâm y phiền.

Người này, không thể nào là Bách Lý Đồ Tô.

Phương Lan Sinh vẫn coi như Bách Lý Đồ Tô không tồn tại, nhưng Bách Lý Đồ Tô thì không như thế.

Biết Phương Lan Sinh có thể thấy mình, hắn tận lực ngồi bên cạnh y, an tĩnh không nói, ngắm nhìn hoa đào trong cốc rơi, không quấy rầy cũng không chạm vào y.

“Tình Tuyết vẫn luôn nói, muốn mọi người nhìn thấy nơi này.”

Nhắc tới Phong Tình Tuyết, trong lòng Phương Lan Sinh như nẩy lên một cái, động tác tay vẫn thông thả chậm chạp.

Lén lút quay đầu, nhìn thấy Bách Lý Đồ Tô vẫn ngồi ở đó, nhưng người mà hắn đang nhắc đến, là Phong Tình Tuyết.

Sớm biết tình cảm Bách Lý Đồ Tô là dành cho Phong Tình Tuyết, Phương Lan Sinh luôn nghĩ mình đã không còn bận tâm, nhưng hôm nay, tâm vẫn không nhịn được run rẩy.

Trong lòng không muốn nói chuyện, lại vẫn nói ra.

“Đã như thế ngươi còn không chịu tỉnh lại, đừng để Tình Tuyết nôn nóng chờ đợi. Thấy ngươi chưa tỉnh lại, nàng lúc nào cũng bồn chồn, lo lắng biện pháp này có hại tới ngươi.”

“...”

Bách Lý Đồ Tô tò mò nhìn Phương Lan Sinh.

“...Ta tưởng ngươi không tin ta.”

“Phải ta không tin, nhưng nếu ngươi thật là hoang hồn Bách Lý Đồ Tô vậy mau trở về thân thể hắn đi. Rõ ràng là có hô hấp hắn lại không tỉnh lại được. Ngươi không thấy mình quá đáng à?”

“Muốn nói ta ích kỷ cũng được, ta thừa nhận.”

“Biết vậy ngươi còn không chịu quay về!”

Phương Lan Sinh đem rau rửa sạch trở lại giỏ trúc, không vui đứng lên. Bách Lý Đồ Tô cũng theo, theo tận khi y vào trong phòng bếp. Mãi đến khi y dùng sức đặt giỏ trúc lên bàn, chán ghét xoay đầu vẫn nhìn thấy một cái mặt gỗ thủy chung không thay đổi biểu tình.

Đối với hành vi bám dính không tha này của Bách Lý Đồ Tô, Phương Lan Sinh bắt đầu nổi giận.

“Đầu gối! Bảo người đừng làm phiền, người nghe không hiểu tiếng người hả!”

“Ta không quấy rầy, ta chỉ theo chân.”

“Chỉ vậy thôi cũng đủ phiền rồi!”

“...” Bách Lý Đồ Tô nhìn Phương Lan Sinh phì phò tức giận thì nhú mày, “Mười năm nay người mãi không phát hiện sự tồn tại của ta, vì sao sau khi biết rồi lại muốn tránh né?”

“Biết và không biết là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, hướng hồ, Tình Tuyệt đang chờ người quay lại.”

“Ta sẽ quay về.” Bách Lý Đồ Tô khẳng định, “Nhưng không phải hôm nay.”

“Về cũng phải chọn giờ nữa, đồ đầu gối!”

“...”

“Nếu người không chịu quay về, ta sẽ dùng biện pháp mạnh.”

“...Ta nghe những lời này, xem như là người đã thừa nhận ta.”

Phương Lan Sinh nói không nên lời.

Lời vừa rồi, đích thực là chẳng khác gì thừa nhận hấn chính là Bách Lý Đồ Tô. Ngay cả bản thân mình, y cũng không thuyết phục nổi là không phải.

Y vò đầu, “Được rồi, coi như người chính là hấn!”

“Vậy, người không muốn hỏi?”

“Hỏi gì?”

“...Vì sao ta không quay về.”

“Ta không muốn biết.”

Y lại nói dối.

Cũng không hoàn toàn là một lời nói dối.

Chuyện hôm qua, vẫn tồn tại trong lòng, vứt đi không được, tự thôi miên bản thân chỉ là một giấc mơ cũng không thể.

Y không thể hồi ý nghĩ nọ kia, cũng không thể hỏi hấn vì sao lại quấn lấy mình không buông. Nội tâm luôn gào thét cảnh cáo Phương Lan Sinh, một khi hỏi, tâm trí y chắc chắn không tránh khỏi dao động.

Không thể. Y là Phương Lan Sinh, Phương gia lão gia, trợ thủ của Tôn Nguyệt Ngôn...

Ngày ra quyết định cưới Tôn Nguyệt Ngôn làm vợ, Phương Lan Sinh cũng đã hạ quyết tâm, không thể vì Bách Lý Đồ Tô mà xao lòng thêm nữa.

Nhưng hôm nay, quyết tâm của y, đang dao động.

“Người không muốn cùng ta thành thật?”

Phương Lan Sinh sửng sốt, không ngờ Bách Lý Đồ Tô sẽ nói những lời này.

Rất nhanh lấy lại tinh thần, y thu lại tư lự lập tức lắc đầu.

“Người chưa từng để mắt tới ta, hôm nay làm sao lại muốn cùng ta thành thật?”

“Là bởi vì, Bách Lý Đồ Tô trước đó chưa từng phát hiện tình cảm này.”

Lúc này, hấn tự xưng Bách Lý Đồ Tô như thể sự việc đang nói không phải chuyện của mình, làm Phương Lan Sinh càng thêm mơ hồ.

Rõ ràng là hoang hồn Bách Lý Đồ Tô, vì sao lại nói như thể chuyện của kẻ khác?

Thấy nghi ngờ trong mắt Phương Lan Sinh, Bách Lý Đồ Tô lần nữa nói, “Ta là Bách Lý Đồ Tô, cũng không phải Bách Lý Đồ Tô.”

“Người chẳng qua chỉ là một phần hồn phách của hần.”

Phương Lan Sinh đã hiểu.

Bách Lý Đồ Tô còn sót lại bên cạnh y lúc này, cũng chỉ là một hoang hồn vì quá quyến luyến mà không thể rời đi, hồn phách bởi vì quyến luyến mà trở thành du hồn, sau cùng nếu bị tà khí đồng hóa sẽ trở thành yêu quái.

May mắn, hoang hồn Bách Lý Đồ Tô hiện tại trong suốt như nước suối.

Nếu không, Phương Lan Sinh nhất định tự tay thu phục hần.

Kéo ghế, Phương Lan Sinh ngồi xuống trước mặt hần.

Nếu thực sự là vì quyến luyến Bách Lý Đồ Tô mới ở lại trong Ngọc Hoàn, nếu vậy, chỉ cần hần không còn quyến luyến nữa, hần sẽ trở về thân thể mình.

Tốt xấu gì, Phương Lan Sinh cũng là phật tử.

Nghe oán niệm từ một du hồn, cũng không phải lần đầu tiên.

“Nói đi.” Phương Lan Sinh giương mắt, nhìn thẳng Bách Lý Đồ Tô, “Người vì sao quyến luyến không đi?”

7. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 1 - Chương 7

“...”

“Nói mau, không thấy bản lão gia đang chờ?”

“...Người, không giận ta?”

“Giận người cái gì mới được chứ!”

“Chuyện hôm qua.”

Phương Lan Sinh khoát tay, làm như không bận tâm nói, “Đều chẳng còn trẻ nữa, để ý loại chuyện nhỏ nhặt ấy làm gì? Ta xem như bị cắn một cái là được, người cũng không cần nhắc lại.”

“Lan Sinh, người thay đổi rồi.”

Bách Lý Đồ Tô trầm mặc, nhìn như không vui.

Nhưng Phương Lan Sinh vẫn một mực chỉ muốn nhanh chóng giải quyết vấn đề tránh để Phong Tình Tuyết lâu ngày lo lắng, bản thân cũng có thể sớm về nhà, căn bản không quan tâm sắc mặt hần, lại nói: “Nói mau, bản lão gia không có nhiều thời gian chờ người. Nếu giờ có người ngoài vào, ta cũng không có cách nào giúp người.”

“Ngoài người ra, không ai nhìn thấy ta.”

“Vì sao?”

Bách Lý Đồ Tô lắc đầu, thản nhiên trả lời, “Ta không biết.”

“Vậy chẳng lẽ trước khi ta nhìn thấy, người vẫn luôn...”

Nghĩ đến Bách Lý Đồ Tô luôn luôn ở bên cạnh, nhưng không cách nào nói chuyện được với y, thậm chí không nói chuyện được với bất kì ai, trong lòng Phương Lan Sinh nổi lên đau xót.

Không một ai biết đến, không một ai nhìn thấy, biết bao cô độc.

Thật lâu y mới thấy hần, lại đối xử như vậy...

“Ta... xin lỗi, ta không biết...”

“Không cần.” Bách Lý Đồ Tô tới gần y, cup mi, “Không phải hiện tại người đã thấy ta rồi ư.”

“Đúng vậy, không sai, nhưng trước giờ người vẫn luôn bên ta, ta lại chưa từng phát hiện. Nên ta... ta...”

“Đã là chuyện quá khứ, không cần để ý.”

“Được rồi.” Phương Lan Sinh vẫn muốn nhanh nhanh để Bách Lý Đồ Tô trở về thân thể, vì vậy lại hỏi, “Chuyện khiến người lưu luyến, rốt cuộc là chuyện gì?”

“Ta từng nói rồi, ta hối hận.”

“Vì cái gì?”

“Vì chưa kịp nói với người.”

Phương Lan Sinh nghe thế thoáng run, trong lòng bỗng thấy sợ.

Dù nói là mười năm đã qua mới gặp lại hần, nhưng một câu nói này thôi, vẫn có thể khiến Phương Lan Sinh khần trương đến hô hấp khó khăn.

Đầu gối có chuyện muốn nói với y, chỉ vì vậy mà theo y suốt mười năm.

Nếu chưa biết tình cảm Bách Lý Đồ Tô dành cho Phong Tình Tuyết, Phương Lan Sinh nhất định nghĩ là vì hần thích mình.

Nhưng, hần là đầu gối, hần có thể có tình cảm ấy dành cho y?

Ngay cả chính y, còn không rõ phân tình cảm rung động thời niên thiếu mang ý nghĩa gì? Yêu ư?

Trước khi có câu trả lời, Phương Lan Sinh đã quyết tâm chặt đứt tâm tư này rồi.

Y không muốn nghĩ về nó nữa, thà rằng làm trái lòng mình cũng không nguyện ý một lần nữa rơi vào trầm mê.

Phương Lan Sinh rơi vào trầm mặc, không phản ứng lại Bách Lý Đồ Tô. Hần cũng không bận tâm, dù sao thì mười năm nay vẫn luôn như vậy. Mặc kệ hần có nói cái gì, Phương Lan Sinh cũng không đáp lại. Vì y không nhìn thấy, không nghe thấy, không hề biết đến sự tồn tại của hần.

Hôm nay, Phương Lan Sinh có thể thấy hần, vậy lời giữ trong lòng hần rốt cuộc cũng có thể nói ra.

Hần vẫn luôn cho rằng, như thế là đủ, không ngờ hiện tại hần lại lưu luyến khoảng thời gian bên cạnh y.

“Lan Sinh.”

Khẽ gọi một tiếng, làm Phương Lan Sinh cứng lại.

Giọng nói đầm đìa lại hàm chứa dịu dàng, Phương Lan Sinh nghĩ bản thân tưởng như muốn rơi lệ, đây không phải là thứ trước kia mình luôn khát cầu ư. Y cười khổ, mười năm rồi vẫn chỉ vì một câu nói gọi tên mình mà dao động.

“...Xin lỗi.”

Phương Lan Sinh không hiểu.

Lời mà Bách Lý Đồ Tô muốn nói với y, chẳng qua là một lời xin lỗi?

Trong lòng có muôn lời muốn nói, muốn quay đầu lớn tiếng chất vấn, y nghĩ muốn giống như trước kia, hét to “Đầu gối, người lại chọc ta.” nhưng rốt cuộc lại chẳng làm gì, cũng không nói gì.

Câu xin lỗi này, chặt đứt mọi tâm tư lo lắng của bản thân y.

Đồng thời cũng đem toàn bộ tình cảm dành cho hần, thu hồi triệt để.

Trên đầu có bóng người tiến gần, Phương Lan Sinh ngẩng đầu chống lại cặp đồng tử đen thẳm không thấy đáy trước mặt, sau đó nhắm mắt.

Như hiểu tâm ý Phương Lan Sinh, Bách Lý Đồ Tô cúi đầu, nhẹ xoa gò má y.

Nhẹ đáp môi xuống hôn y.

Một lần cuối cùng Phương Lan Sinh cảm nhận được ấm áp lẫn dịu dàng từ Bách Lý Đồ Tô.

Trong một chớp mắt, phân ôn nhu chỉ thuộc về riêng mình y.

Không phải của Phong Tình Tuyết, hay Tương Linh.

Chỉ của riêng mình Phương Lan Sinh.

Lần thứ hai mở mắt, Bách Lý Đồ Tô đã không còn trước mắt, Ngọc Hoàn bên hông cũng không phát sáng nữa. Phương Lan Sinh biết, Bách Lý Đồ Tô đi thật rồi. Mười năm kiên trì bên cạnh, hắn chỉ muốn nói một lời xin lỗi với y.

Lời xin lỗi ấy, nặng nề khiến Phương Lan Sinh muốn khóc.

Nhưng y lại chỉ có thể cứng rắn đè nén bi thương.

Mười năm nay, y vẫn luôn gồng mình lặng lẽ gặm nhấm kí ức đã qua. Nhưng hôm nay, y không cách nào tiếp tục giả bộ làm một Phương gia lão gia nữa.

Có đôi khi, Phương Lan Sinh rất hâm mộ Phong Tình Tuyết.

Nàng có thể vì Bách Lý Đồ Tô mà chấp nhận rời quê hương.

Nếu trên đời không có Tôn Nguyệt Ngôn, không có Tần Lỗi, không có duyên nợ kiếp trước kiếp này ràng buộc, Phương Lan Sinh nghĩ mình đã có thể như Phong Tình Tuyết.

Chỉ cần Bách Lý Đồ Tô có thể lần nữa mở mắt, Phương Lan Sinh nguyện đánh đổi bất cứ giá nào.

Dù rằng kết cục, người kề bên hắn, không phải mình...

“Bí đao, bí đao mau ra xem! Đồ Tô ca ca tỉnh rồi!”

Tương Linh vội vàng chạy vào nhà bếp, vừa vặn thấy Phương Lan Sinh ngồi trên ghế, nàng cũng sững sờ khựng lại.

Phương Lan Sinh khóc hai mắt phiem hồng, nhưng nhìn thấy Tương Linh chạy vào vẫn gượng cười.

“Đầu gỗ tỉnh lại là tốt rồi.”

Trong phút chốc, Tương Linh nghĩ mình nghe lầm.

Phương Lan Sinh giống như đã sớm biết Bách Lý Đồ Tô tỉnh lại, giọng điệu bình thản, không có phập phồng.

Không giống như vì biết tin Bách Lý Đồ Tô tỉnh mà vui vẻ.

“Bí đao, người...”

“Không có việc gì. Tương Linh không cần lo lắng, mau quay lại xem đầu gỗ thế nào đi! Mở mắt có thể nhìn thấy muội, đầu gỗ chắc chắn sẽ rất vui vẻ.”

“Vậy còn người? Lẽ nào thấy người Đồ Tô ca ca sẽ không vui?”

Phương Lan Sinh cả người khẽ run, chỉ lắc đầu.

Đủ rồi.

Khoảnh khắc vừa rồi, với y mà nói đã đủ.

Y không thể, cũng không dám vọng tưởng thêm một điều xa xỉ nào nữa, chỉ cần biết hắn bình an là tốt rồi.

Chuyện còn lại, cứ để cho Phong Tình Tuyết.

Đúng, mọi chuyện như vậy là đủ rồi.

Y không ngừng cắn môi dưới, không ngừng nhắc nhở bản thân.

Giống như muốn chặt đứt hết toàn bộ chấp niệm còn lại.

“Người đứng là đồ bí đao, Đồ Tô ca ca tỉnh không thấy người, Tương Linh cùng Hồng Ngọc tỷ tỷ tới Cầm Xuyên cũng không thấy người! Nếu không phải Tình Tuyệt nhắc tới chuyện của Đồ Tô ca ca gọi người tới đây, căn bản gặp người còn khó hơn lên trời!”

“Tương Linh...”

“Quên đi! Ta mặc kệ bí đao người, không thèm để ý người nữa!”

Tương Linh trề môi phụng phịu chạy ra ngoài, chỉ lưu lại một mình Phương Lan Sinh.

Y đứng dậy, tiếp tục làm cơm.

Hiện tại, Phương Lan Sinh còn có thể làm gì, chỉ có thể ép bản thân làm việc...

8. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 1 - Chương 8

Bách Lý Đồ Tô tỉnh lại.

Khi hần mở mắt, đầu tiên là nhìn thấy gương mặt mừng phát khóc của Phong Tình Tuyệt, Tương Linh khóc nức nở bên cạnh, còn có Hồng Ngọc đứng một bên lộ ra tươi cười, khóe mắt cũng ần ần lệ quang.

Nhưng không nhìn thấy, đáng thanh y quen thuộc.

Say ngủ đã lâu làm cổ họng dường như không phát ra tiếng, hần há miệng như muốn nói gì, nhưng nỗ lực cũng không phát ra âm thanh, toàn thân lại vô lực, muốn tự mình ngồi dậy cũng không được.

“Để Tương Linh gọi bí đao tới!”

Tương Linh bỗng như bừng tỉnh, vội lau nước mắt trên mặt rồi vội vàng chạy ra ngoài báo cho Phương Lan Sinh tin tốt, Hồng Ngọc cũng cố ý xoay người, “Nếu công tử đã tỉnh, Hồng Ngọc cũng nên về Thiên Dung Thành thông báo một tiếng, vậy muội muội ở đây chăm sóc công tử.”

“Đã biết.”

Phong Tình Tuyệt gạt đầu, gương mặt nước mắt lưng tròng, nàng không ngăn được mình, bởi vì mong mỗi nhiều năm của nàng, ngày hôm nay cuối cùng cũng thành sự thật. Đây là nước mắt an lòng, là vui sướng cho hiện tại, mong mỗi ở tương lai.

Biết Phong Tình Tuyệt còn nhiều chuyện muốn nói, Hồng Ngọc cũng không quấy rầy nữa mà xoay người rời khỏi.

Phong Tình Tuyệt nắm chặt tay Bách Lý Đồ Tô, không ngừng gọi, “Tô Tô, huynh tỉnh rồi... Tô Tô...”

Bách Lý Đồ Tô nhìn chằm chằm Phong Tình Tuyệt, nhưng không mở miệng.

Hần đã ngủ bao lâu rồi?

Kí ức còn lại trong đầu hần bây giờ, chỉ có trận đấu sống còn cùng Thiếu Cung.

Giống như chỉ vừa tỉnh mộng, Phong Tình Tuyệt trước mặt hần không hề thay đổi, làm hần có cảm giác mình chỉ vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ. Ngay cả thiếu niên thanh y cũng còn đây, càng làm hần tin kí ức thật dài trong đầu, chẳng qua chỉ là một giấc mơ.

Cảm giác ấm áp trong lòng bàn tay cho hần biết, hần đang sống.

“Tô Tô huynh đừng vội, thân thể... thân thể hiện giờ không theo ý mình, không thể làm gì... Nhưng Tô Tô thật sự tỉnh lại, thật sự trở về bên cạnh chúng ta rồi!”

Bách Lý Đồ Tô nhìn Phong Tình Tuyệt, trong lòng tự hỏi vì sao có thể như vậy, nhưng Phong Tình Tuyệt chỉ lắc đầu, không nói gì nhiều nữa, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi.

“Tô Tô...” Phong Tình Tuyệt đột nhiên cup mắt, “Không biết, huynh có còn nhớ trên lưng Khan Du đã nói gì với ta không?”

Bách Lý Đồ Tô thấy đầu nặng trĩu, nhớ không ra bản thân nói gì với Phong Tình Tuyết.

Khi đó, hắn đã nói cái gì?

Phong Tình Tuyết đã nghe những gì...

“...Tô Tô, huynh...” Nàng muốn nói lại thôi, chỉ cầm tay hắn siết thêm chặt, “Ngày đó ở U Đô, huynh nặn búp bê cho ta, là thật lòng phải không?”

Nghe thế, Bách Lý Đồ Tô mở to hai mắt, nhưng hắn không nói được, không cách nào trả lời.

Có lẽ vì hắn trầm mặc càng làm Phong Tình Tuyết bất an, nhưng nàng vẫn cười, giống như Bách Lý Đồ Tô trong mắt nàng luôn đẹp như vậy, tấm lòng lại ấm áp, luôn khiến nàng không cách nào dời mắt khỏi.

Có lẽ bởi vậy, hắn mới tặng búp bê cho nàng.

Bách Lý Đồ Tô không ngốc, chuyện nam nữ hắn không phải không hiểu. Giữa vô vàn nữ tử, hắn đã chọn nàng. Chỉ là hắn không hiểu, vì sao Phong Tình Tuyết tự dưng lại đề cập tới vấn đề này?

Nhưng Phong Tình Tuyết rất nhanh lại lắc đầu như không muốn nhắc đến nữa, lau nước mắt trên mặt rồi nói, “Không, không có gì, Tô Tô tỉnh lại là tốt rồi. Lan Sinh nhất định là cũng rất vui.”

Nhắc tới Phương Lan Sinh, trong lòng Bách Lý Đồ Tô có điểm nôn nóng.

Hắn đã nhìn thấy Phong Tình Tuyết, nhìn thấy Tương Linh, nhìn thấy Hồng Ngọc nhưng lại không thấy niên thiếu cứng đầu luôn miệng gọi hắn đầu gối, luôn ngại hắn quá lạnh lùng.

Đột nhiên có thân ảnh xông vào. Nhưng không phải y.

“Tương Linh ghét nhất là bí đao!”

Tương Linh thở phì phì đi vào, vẻ mặt uất ức bấu môi, mạnh mẽ xuống bên giường. Phong Tình Tuyết nhìn thấy thế lại nhìn ra ngoài cửa, hiểu kì hỏi, “Lan Sinh đâu? Tương Linh, không phải Tương Linh đi tìm Lan Sinh ư?”

“Bí đao đối với việc Đồ Tô ca ca tỉnh lại, phản ứng hết sức lạnh nhạt! Như nghe được tin là xong rồi, không thèm tới xem tận mắt, người nói, bí đao có phải rất đáng ghét không!”

“Không được nói thế, Lan Sinh rất lo cho Tô Tô mà. Tô Tô vừa khôi phục khí tức, Lan Sinh cũng không ngại mệt, không ngừng dùng phổ đề minh tâm khôi phục thần khí cho Tô Tô.”

“Nhưng... nhưng...”

“Có lẽ Lan Sinh phải chỉnh lại tâm tình, rồi mới đến đây. Lan Sinh giống chúng ta đều rất lo lắng cho Tô Tô, Tương Linh không được nói vậy.”

Tương Linh khoe miệng giật giật nhưng không biết phản bác thế nào, đương nhiên trong lòng nàng biết Phương Lan Sinh cũng như mọi người lo lắng cho Bách Lý Đồ Tô như thế nào. Nhưng tính tình Tương Linh vốn dĩ vậy, hay nổi nóng.

Giận Phương Lan Sinh trưng ra vẻ mặt như chẳng có chuyện gì.

“Ta đi tìm Lan Sinh, Tương Linh ở đây trông Tô Tô... Tô Tô?”

Vừa muốn đứng lên, người trên giường lại kéo tay nàng lại. Nàng kinh ngạc chớp mắt nhìn chằm chằm hai mắt đen thẳm băng lãnh, cố gắng từ đó đọc ra tâm tư người đối diện.

“...Tô Tô...”

Bách Lý Đồ Tô lắc đầu, khẽ nhắm mắt.

Phong Tình Tuyết chỉ đành ngồi xuống, Tương Linh nhìn thấy Bách Lý Đồ Tô luyến tiếc không cho Phong Tình Tuyết rời đi, không vui nói.

“Đồ Tô ca ca chỉ thích mỗi Tình Tuyết.”

“Không phải, Tương Linh.” Phong Tình Tuyết nhìn gương mặt như say ngủ của Bách Lý Đồ Tô, cup mi mắt, “Tô Tô huynh ấy...”

Muốn nói, rốt cuộc lại nuốt vào trong.

Nàng hiểu rõ Bách Lý Đồ Tô giữ nàng, là muốn để Phương Lan Sinh yên tĩnh, không muốn nàng đi quấy rầy.

Bách Lý Đồ Tô luôn ôn nhu như thế, không khác gì trước kia.

Nhưng phân ôn nhu này, đều không dành cho nàng.

“Chúng ta ra ngoài đi, Tương Linh.”

“Để Đồ Tô ca ca một mình không sao ư?”

Tương Linh có chút sợ, khó khăn lắm mới thấy Bách Lý Đồ Tô sống lại, có thể nào sau khi mọi người vừa rời đi, trở về lại phát hiện người nằm đó như cũ không hề có hô hấp không? Nàng rất sợ cảnh trước mắt không chân thật, sợ đây chỉ là một giấc mộng.

Nhưng Phong Tình Tuyết lại nhẹ nhàng kéo tay nàng, cười nói: “Lẽ nào Tương Linh không tin ta?”

“Không, không phải không tin... Nhưng mà, Tương Linh... Tương Linh sợ...”

Đoạn kí ức kia, quá mức đau lòng.

Dù là ai, cũng đều không muốn trải qua nó một lần nữa.

“Đừng sợ đừng sợ, chúng ta ra hồ bắt cá, làm đồ ăn cho Tô Tô.”

“Ừm... được, được rồi.”

Dù không an tâm, Tương Linh cuối cùng vẫn theo Phong Tình Tuyết rời khỏi phòng.

Sau khi các nàng rời đi, một thân ảnh thanh sắc từ ngoài cửa sổ nhảy vào phòng, bước chân nhẹ nhàng đi tới trước giường. Năm tháng trôi qua niên thiếu yếu ớt vô dụng năm đó, hôm nay đã thành thực trưởng thành hơn nhiều.

Trong đám người, chỉ có Phương Lan Sinh là lưu lại biến hóa của thời gian.

Y đứng lặng nhìn ngắm gương mặt tuần tú nằm trên giường, không còn tái nhợt như ở Băng Viêm động, trước ngực phập phồng biểu thị hô hấp. Y hiểu rõ, Bách Lý Đồ Tô thật sự quay về rồi.

Không muốn đánh thức người nọ, Phương Lan Sinh chậm rãi tới, đặt một nhánh hoa đào xuống bên cạnh hắn.

“Đầu gối, người tỉnh vừa lúc hoa đào nở đẹp nhất.” Y ôn nhu nở nụ cười, “Cùng Tình Tuyết xem đi, sau đó... đừng buông tay nàng nữa.”

“Chỉ cần biết người còn sống, ta sẽ không hối hận. Dù người nắm tay người không phải ta, bên cạnh người không phải ta, cũng chẳng sao cả...”

Phương Lan Sinh nói những lời này, không phải cho Bách Lý Đồ Tô nghe.

Mà là nói với kẻ trên mặt vẫn hoàn lệ rơi lúc này...

Ngón tay lướt trên gò má hắn, Phương Lan Sinh tự nói với mình, không thể khóc nữa.

Y muốn chặt đứt, hết thấy dây cung tác động tới tim mình.

Ngắm thật sâu Bách Lý Đồ Tô hồi lâu, Phương Lan Sinh mới quay đầu rời đi.

.
. .
.

Lần này, là rời đi thật.

9. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 1 - Chương 9

Phương Lan Sinh không có dũng khí đối mặt với Bách Lý Đồ Tô, y cũng không biết nên mang tâm trạng gì gặp mặt hắn. Mười năm qua y vẫn không hề thay đổi, lại lựa chọn quay trở về Cẩm Xuyên. Mà lần này, còn thâm hại hơn lần trước.

Y lưu lại đây một bàn ăn, lưu lại một nhánh đào bên hắn, nhưng không đủ can đảm lưu lại chính mình, Phương Lan Sinh không khỏi cười nhạo bản thân, cứ thích đi không lời từ biệt.

Có lẽ là vì... lời li biệt ấy quá mức đau khổ.

Nhưng Phương Lan Sinh đã nhờ người gửi thư về nhà, giờ nếu đột nhiên trở về nhất định sẽ làm Tôn Nguyệt Ngôn bất an lo lắng, mà bản thân cũng cần giải sầu một chút, trước hết có lẽ nên đi dạo loanh quanh một chút đã.

Trong nhà còn nhị tỷ phụ, Thẩm nhi đã có Tôn Nguyệt Ngôn chăm sóc, y cũng không cần trở về ngay.

Nghe có vẻ vô trách nhiệm, nhưng Phương Lan Sinh thật sự cần thời gian.

Bỏ quên thân phận Phương gia lão gia, bỏ quên cái tên Phương Lan Sinh, bỏ quên tất cả...

Lấy lại tinh thần, Phương Lan Sinh đã thấy bản thân ở Giang Đô.

Trong hành trình lưu lạc gần nửa năm ấy, nơi này cũng coi như chứa nhiều kỉ niệm. Sau khi rời khỏi đây, mọi chuyện đều đột nhiên rẽ hướng, Thiều Cung trở mặt thành thù tìm cách dẫn gọi sát khí trong người Bách Lý Đồ Tô... Từng chuyện từng chuyện, mỗi khi nhớ lại đều chỉ thấy là một đoạn quá khứ buồn khổ.

Trong lòng y, vẫn luôn hi vọng mọi chuyện còn có thể như khi ở Giang Đô, mọi người vui vẻ ở chung một chỗ! Nếu thực sự mọi chuyện dừng lại ngày đó, sự tình đã không trở thành như ngày hôm nay.

Nhưng suy nghĩ một chút, Phương Lan Sinh tự mình lắc đầu cho qua.

Chung quy vọng tưởng chỉ là vọng tưởng, không thể nào thành sự thật.

Mọi chuyện dường như đã qua...

“Đến xem, đến xem a! Thịt ngon thượng đẳng a~”

Lúc đi ngang qua chợ, Phương Lan Sinh nghe thấy tiếng rao của lão bản bán thịt heo, trên tay còn cầm một miếng thịt chân giò lớn.

Ông ta hướng tới dòng người đông đúc lớn giọng rao bán, thanh âm vang dội nghe quen thuộc, làm Phương Lan Sinh dừng bước.

Đây là nơi trước kia Bách Lý Đồ Tô đứng mua thịt cho A Tường, không ngờ sự việc nhỏ này y còn nhớ như in trong đầu. Lúc đó cứ tưởng Bách Lý Đồ Tô làm gì, ai dè làm một việc chẳng ai nghĩ tới là chạy đi mua thịt cho A Tường ăn, làm Phương Lan Sinh dở khóc dở cười.

Phương Lan Sinh không nhận ra, trên mặt mình lúc này lộ ra tươi cười ôn nhu cùng bất đắc dĩ, nhưng thoát nhìn như không hề phiền não mà giống như vui vẻ thưởng thức cái gì đó.

“Ai nha, đây không phải Phương gia lão gia ư?”

Giọng nói quen thuộc bỗng nhiên từ phía sau truyền đến, làm Phương Lan Sinh đang chìm trong hồi ức giật mình run một cái, như hổ thẹn, chật vật thu lại nét cười trên mặt, quay lại thành thực nở nụ cười xã giao.

“...Cẩn nương?”

“Đúng là người!” Vừa nhìn thấy Phương Lan Sinh, Cẩn nương lập tức mừng rỡ, “Đã lâu không gặp, ta thật không ngờ một tiểu tử lỗ mãng năm đó đã trưởng thành không ít, nghe nói sự nghiệp Phương gia qua tay người phát triển rất tốt. Nhưng mà, sao người lại đột nhiên tới Giang Đô?”

Sau khi chuyện của Thiếu Cung kết thúc, Cẩn nương chưa hề gặp lại Phương Lan Sinh, nên hôm nay nhìn thấy rất vui vẻ, không ngờ còn phát hiện Phương Lan Sinh không giống như xưa mà trở nên trưởng thành, phong độ có thừa.

Mấy năm nay, nàng cùng A Tường nương tựa bên nhau sống qua ngày ở Giang Đô, có gặp qua đám người Phong Tình Tuyết mấy lần, nhưng chưa gặp lại Phương Lan Sinh lần nào.

Hôm nay lại tình cờ gặp được, đúng là vui không kể xiết.

Mà nàng cũng cảm giác được, Phương Lan Sinh đang có tâm sự trong lòng.

Nàng rũ mi, khẽ đưa quạt che miệng thấp thoáng đáng cười.

“Nhìn bộ dạng người, hình như có tâm sự.”

“Hả?” Bị người nhìn thấu làm Phương Lan Sinh nhất thời bối rối, vội xua tay lắc đầu, “Không, không có, chẳng qua là làm ăn lâu một mỏi, nên ta muốn đi Giang Đô giải sầu một chuyến.”

“Ra ngoài du ngoạn giải sầu lại không mang theo gia quyến ư?”

“...”

Phương Lan Sinh nhất thời không còn lời để nói.

Y cũng không biết có nên báo chuyện Bách Lý Đồ Tô đã sống lại cho Cẩn nương biết hay không. Mà có lẽ, Cẩn nương giỏi chiêm tinh bói toán, có khi đã tra ra chuyện đó lâu rồi.

Dù có hay không, cũng không phải việc của Phương Lan Sinh.

Nếu có người trực tiếp báo tin này cho Cẩn nương, Phương Lan Sinh hi vọng người đó là Phong Tình Tuyết.

Phong Tình Tuyết đối với Bách Lý Đồ Tô tình sâu như biển, là chuyện mà mọi người ai cũng rõ, còn y chẳng qua chỉ là một trong những người bạn.

Chỉ là bạn ư?

“Thấy người mặt ủ mày chau, không muốn nói ta cũng sẽ không hỏi nhiều.” Cẩn nương tự biết Phương Lan Sinh có chuyện trong lòng khó nói, không gặng hỏi nữa, giờ quạt chỉ Phương Lan Sinh, “Nếu đã tới đây giải sầu, sao không tới chỗ ta một chuyến? Tiện thể thăm A Bảo.”

“Gà mập vẫn khỏe chứ?”

“Tự người đến xem đi.”

Cẩn nương cười không nói rõ ràng, chính là muốn Phương Lan Sinh đi cùng mình.

Biết Cẩn nương cũng là có ý tốt, Phương Lan Sinh cũng không tiện từ chối, liền chấp tay nói, “Được. Vậy theo ý Cẩn nương, tới quý phủ làm phiền.”

“Ha ha, phải vậy mới đúng.”

Cẩn nương xoay người, Phương Lan Sinh cũng nhắc chân định đi theo, lại như nhớ ra cái gì đột nhiên xoay người đi hướng ngược lại, chạy tới quầy mua thịt.

“A, tiểu ca, cậu muốn mua gì?”

“Cho ta một... không hai miếng thịt ba chỉ thượng đẳng, nhất định phải ngon.”

Phương Lan Sinh nở nụ cười đưa tiền cho lão bán thịt, nhớ lại khi đó Bách Lý Đồ Tô cũng là như vậy mua thịt cho A Tường, dường như y có cảm giác mình cùng người nọ đang gần thật gần.

Không tự chủ lại lộ ra tươi cười nhàn nhạt, chính bản thân y cũng không phát hiện bộ dạng ôn nhuận của mình bây giờ, chỉ có lão bán đối diện là nhìn đến choáng váng.

Người trước mắt rõ ràng là một đại nam nhân đã qua tuổi hai mươi, vậy mà sao trong chớp nhoáng nhìn nét mặt của y, lão bán thấy nụ cười của y so với thiếu nữ tuổi xuân còn xinh đẹp mỹ lệ động lòng người gấp trăm lần.

“Lão bản?”

“À... có ngay... đại gia lấy thịt ba chỉ đúng không! Ta đi lấy liền.”

“Hai miếng.”

“Hai miếng hai miếng, không thành vấn đề!”

Lão bản vội cúi xuống nhìn miếng thịt heo trong tay, vội vàng lướt dao xẻo thịt.

Mà Cẩn nường ở phía sau chứng kiến, chỉ dùng quạt che lại dung nhan thấp thoáng ý cười, dường như có chủ ý trong lòng.

*

Đã ngủ bao nhiêu canh giờ, Bách Lý Đồ Tô không biết.

Mấy ngày nay hắn luôn luôn ngủ rồi tỉnh, tỉnh rồi lại ngủ, hoàn toàn không có cảm giác thời gian đang trôi.

Những ngày nằm ở trên giường, so với hắn tưởng tượng thì lâu hơn nhiều, Phong Tình Tuyết nói cho hắn biết hắn đã ngủ năm ngày rồi.

Bách Lý Đồ Tô hiện tại, đã có thể đứng dậy đi lại, có thể mở miệng nói chuyện, nhưng hắn lại chưa từng đụng vào nhánh đào đặt bên giường mình.

Ngày đó đang ngủ, hắn có cảm giác như nhìn thấy bóng dáng thanh sam quen thuộc đứng ở đầu giường nói gì đó với hắn. Hắn nhớ bản thân gào thét muốn điều khiển thân thể níu kéo không để người kia rời đi, nhưng vô năng, hắn không làm gì được.

Đợi tới khi hắn có thể xuống giường cử động, thì Phương Lan Sinh đã đi từ lâu rồi.

Không biết vì sao, đối với thái độ tránh không muốn gặp này của Phương Lan Sinh, Bách Lý Đồ Tô có điểm giận.

“Tô Tô, chúng ta có lẽ nên rời đây thôi.”

Vừa cùng Hồng Ngọc và Tương Linh bước vào phòng, Phong Tình Tuyết ngẩng đầu đã bắt gặp Bách Lý Đồ Tô bộ dạng mày kiếm nhăn lại, hiển nhiên là biểu tình không kiên nhẫn. Nàng chỉ có thể cười khổ.

Bách Lý Đồ Tô nôn nóng, nàng đương nhiên biết. Theo lẽ thường, sau khi hồi hồn phải tĩnh dưỡng một tháng mới có thể cử động, bởi dù hồn đã quay về nhưng cần thời gian ổn định, thích nghi. Vậy mà chỉ mất có năm ngày, Bách Lý Đồ Tô đã có thể đi, có thể nói, thậm chí là có thể tự làm nhiều việc.

Nàng trong đầu vốn dự tính để Bách Lý Đồ Tô ở Đào hoa cốc nghỉ ngơi một thời gian rồi mới để hắn đi lại, nhưng mà không ngờ, Bách Lý Đồ Tô đã chẳng đợi được nữa.

“Tô Tô, huynh đừng vội. Chúng ta đi tìm A Tường trước, sau đó về Cẩm Xuyên tìm Lan Sinh.”

“...Vì sao lại tránh không gặp ta.” Bách Lý Đồ Tô cup mi mắt nhìn nhánh đào hoa người kia để lại, tiếp tục hỏi, “Chẳng lẽ là vì giận ta?”

Phong Tình Tuyết lắc đầu, “Lan Sinh sao lại giận huynh? Ngày ấy khi hồn phách Tô Tô tan biến, là Lan Sinh bất chấp nguy hiểm trị liệu cho Tô Tô.”

Phương Lan Sinh ngày ấy, vẫn in sâu trong trí nhớ Phong Tình Tuyết.

Nước mắt của y, thần tình thống khổ, ngay đến nàng nhìn vào cũng cảm thấy đau lòng xót xa.

Chuyện nên hỏi, cuối cùng vẫn nên hỏi cho rõ, chỉ là Phong Tình Tuyết không biết mình có thực sự buông tay được hay không.

Trước khi cứu Bách Lý Đồ Tô tỉnh lại, nàng vẫn luôn thầm khẩn cầu, cầu Bách Lý Đồ Tô có thể quên đi ký ức khi hồn phi phách tán, chỉ nhớ lúc còn bày tỏ với mình. Thậm chí, là cầu hắn có thể quên Phương Lan Sinh đi.

Phong Tình Tuyết không phải tinh khiết hoàn mỹ như người khác vẫn nghĩ, biết yêu, nàng cũng chỉ là một nữ tử tham lam, xấu xí, thậm chí là khác xa con người trước kia.

Chuyện toàn tâm toàn ý chỉ nghĩ tới một người, thực sự là chuyện nàng trước đây không hề ngờ tới.

Tuy nói thời gian không làm thay đổi dung nhan, nhưng lòng nàng lại không được như vậy, vốn chẳng còn vẹn nguyên như ngày xưa.

Nhưng thực tế, nàng vẫn thật lòng coi Phương Lan Sinh là bạn bè.

“Tô Tô quả nhiên huynh đối với Lan Sinh...”

“Có ý gì?”

“Huynh thật sự không nhớ rõ, khi đó đã nói gì với ta?”

“...Trí nhớ có điểm mơ hồ, việc Tình Tuyết hỏi, có lẽ đúng ở chỗ ấy?”

“Không sao, Tô Tô, từ từ huynh sẽ nhớ lại.”

“...”

Bách Lý Đồ Tô nhìn chằm chằm Phong Tình Tuyết, nàng cố ý hỏi mình rồi sau đó lại làm bộ như không vội, rốt cuộc là có ý gì. Bách Lý Đồ Tô trong lòng rất ngạc nhiên.

“Từ khi ta chết, đã qua bao lâu rồi?”

“Mười năm.”

“Mười năm...” Bách Lý Đồ Tô lẳng lặng khép mắt, không hỏi thêm gì nữa, đột ngột đứng dậy nói, “Đi, tới Giang Đô.”

Phong Tình Tuyết chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Mà đáy lòng thì hỗn độn phức tạp.

“Tô Tô huynh... vội vã đi... rốt cuộc là nóng lòng gặp A Tường... hay Lan Sinh?”

Nàng muốn hỏi, nhưng không thốt thành lời.

Có lẽ là vì, trong lòng nàng sớm đã có đáp án.

10. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 1 - Chương 10

Giang Đô vẫn náo nhiệt như ngày nào, hôm nay nhìn thoáng qua có vẻ tấp nập hơn, giống như đang tổ chức ăn mừng cái gì đó, dòng người qua lại trên đường đông hơn bình thường nhiều, mà trên tay mỗi người đều cầm một nhành hoa đào chào hỏi nhau.

Khắp con đường đều tràn ngập không khí vui vẻ, nam nữ trên đường không ít người còn trao đổi hoa đào trong tay cho nhau, ý nghĩa không khác gì hẹn ước.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Phong Tình Tuyết mới nhớ tới Giang Đô có Bách Hoa tế.

“Khắp nơi đều là hoa đào, đẹp quá... nhưng mà vẫn không bằng Đào hoa cốc của chúng ta, đúng không? Tô Tô.”

Phong Tình Tuyết vui vẻ ngẩng đầu nhìn, bên đường, trên các hàng quán, thậm chí là dòng người tấp nập ầm ĩ, chỗ nào cũng có thể thấy hoa đào.

Nàng từng nghe nói Bách Hoa tế ở Giang Đô đẹp như thế nào, nhưng chưa từng được thưởng thức. Không ngờ hôm nay lại tình cờ thấy được.

Bách Lý Đồ Tô nhìn gương mặt vui vẻ của nàng, không nói gì mà chỉ lẳng lặng quan sát, nàng đi đâu thì theo đó không rời nửa bước, chỉ là luôn đi ở phía sau.

“Tô Tô, Hoa Mãn lâu ở trước mặt rồi, mau đi nào, A Tường cũng nhất định là rất nhớ huynh.”

Bách Lý Đồ Tô gật đầu, biểu thị đã biết.

Hoa Mãn lâu không khác gì so với mười năm trước là mấy, hôm nay có lẽ do là ngày Bách Hoa tế, nên trên lầu cao trưng rất nhiều hoa đào, ngay cả trước cổng cũng trồng rất nhiều hoa đào. Khách nhân tới Hoa Mãn lâu, ai nấy trên tay đều có một nhành đào, gặp người thì vui vẻ bắt chuyện, hòa thuận khác hẳn ngày thường.

Nhìn mấy nhành hoa đào trước mắt, Bách Lý Đồ Tô nhớ tới nhành hoa đào bị mình bỏ lại trong cốc, chạm cũng chưa chạm qua. Nhánh đào ngày đó Phương Lan Sinh để lại như thế nào, hôm nay Bách Lý Đồ Tô vẫn để nó nguyên dạng như thế.

Trước khi chưa hiểu rõ vì sao Phương Lan Sinh để lại nhành đào ấy cho hắn, hắn sẽ không tùy tiện đồng ý nhận.

“Bách Hoa tế, Bách Hoa tế, mau mau tới dùng nhành đào truyền đạt tâm ý đi nào!”

Giọng nói vang lên làm Bách Lý Đồ Tô đột nhiên dừng bước, thân thể giống như bị thứ gì níu lại mà đình chỉ hoạt động, không hề nhúc nhích, mà giọng nói kia vẫn liên tục vang lên.

“Bách Hoa tế, Bách Hoa tế, hoa đào ở Hoa Mãn lâu này chính là đẹp nhất Giang Đô, mau tới ngắm hoa, không nên bỏ lỡ a!”

Giọng nói ấy, sau khi tới gần sau lưng Bách Lý Đồ Tô, thì ngày càng nhỏ.

Nhỏ tới nỗi hầu như chỉ có Bách Lý Đồ Tô ngay gần mới có thể nghe thấy.

Nhánh hoa đào đựng đưa trong tay ngừng lại yên lặng trong không trung, người nọ như hắn, đứng ngốc một chỗ.

Người lấy lại tinh thần trước, là Bách Lý Đồ Tô.

Hắn rất nhanh xoay người lại, chu sa đỏ thẫm, trong ánh mắt lộ ra sắc bén nhìn chằm chằm làm người trước mắt như giạt mình hít thở càng khó khăn.

Người nọ theo bản năng xoay người chạy trốn, mà hắc y đối diện cũng lập tức đuổi theo.

Chạy càng nhanh, người phía sau đuổi càng sát.

“Đừng đuổi, đừng có đuổi theo nữa a!”

“...”

Không để tâm người trước mắt không ngừng la hét, Bách Lý Đồ Tô không hề giảm tốc độ đuổi theo, dường như chạy ngày càng nhanh hơn.

Nhưng dù sao thân thể hắn cũng chỉ vừa mới phục hồi, không lâu sau hắn đã cảm thấy sức lực mất hết, tốc độ dần chậm lại rất nhiều.

Còn người trước mắt, nhìn thấy sắc mặt ngày càng tái đi của hắn cũng lập tức dừng lại, còn chạy ngược lại chỗ hắn, nâng đỡ hai vai Bách Lý Đồ Tô.

“Không sao chứ đầu gối? Ngươi vừa mới hồi phục, chạy nhiều như thế làm gì... A!”

Vừa mới đặt tay lên vai hắn, Bách Lý Đồ Tô đáng lẽ vẫn thờ hồng học nhìn như sắp chết đến nơi không biết lấy sức lực đâu ra vươn tay bắt được cổ tay y, túm chặt không buông không để y chạy nữa.

“Đầu... đầu gối!”

Phương Lan Sinh giạt mình bối rối, sợ hãi nhìn Bách Lý Đồ Tô từ từ ngẩng đầu lên, đối diện nhìn thẳng y.

Trong đáy mắt hắc sắc sâu thẳm, không có phần nộ, hay oán giận, mà là...

“Ngươi sao phải chạy trốn?”

Sau khi hòa hoãn lại, Bách Lý Đồ Tô liền hỏi.

Vừa vặn làm Phương Lan Sinh sửng sốt, vội ngoảnh mặt tránh, không biết nên giải thích thế nào.

Chính là nhìn thấy hấn, hai chân không nghe lệnh chủ mà lập tức chạy rồi.

Cổ tay bị hấn nắm, đã có chút nóng.

“Ta...ta... người đuổi, nên ta đương nhiên phải chạy!”

“Nếu ta không đuổi, người đã chạy mất rồi.”

“Có ý gì! Bản thiếu gia không...”

“Người có!” Bách Lý Đồ Tô lập tức khẳng định cướp lời, “Như nhánh hoa đào người bỏ lại cho ta, người lại tiếp tục tránh mặt ta.”

“Ta...” Phương Lan Sinh nói không nên lời, chợt dạ cúi đầu, “Người buông ra đã, ta không chạy nữa là được chứ gì...”

Y thực sự không ngờ tới lại gặp Bách Lý Đồ Tô ở đây.

Việc này tới quá mức đột ngột, không cho Phương Lan Sinh có thời gian chuẩn bị. Dù hiện tại có thể bình thần đối diện với hấn, nhưng không ai biết, trong lòng y đang run rẩy thế nào.

Bách Lý Đồ Tô nhìn Phương Lan Sinh một lúc lâu, mới buông tay.

Phương Lan Sinh vượt chỗ cổ tay bị Bách Lý Đồ Tô nắm đến tê dại, xoa vài cái, không cần suy nghĩ nhiều cũng đoán được mục đích hấn ở đây.

“Người tới thăm gà mập đúng không, nó đợi ở trong Hoa Mãn lâu ấy.”

“A Tường có Cẩn nương chăm sóc, ta rất yên tâm.”

Yên tâm cái rắm —— Lời này khác nào bảo hấn rất bình tĩnh, không vội đón A Tường về.

Chính là rất dư thời gian nói chuyện với y một lúc.

Phương Lan Sinh thoáng thở dài, xem ra thực sự là không chạy được nữa.

“Sao người lại ở đây?”

“Ta sau khi tới Giang Đô thì gặp lại Cẩn nương, tới nhà làm khách... Vừa đúng dịp nàng vì Bách Hoa tể mà bận bịu, nên ta muốn giúp.”

Vừa nói, thì thấy Bách Lý Đồ Tô mỉm cười.

“Cái tính thích giúp đỡ người khác của người, vẫn không thay đổi.”

“Tướng mạo bản thiếu gia có thay đổi, nhưng nội tâm vẫn là Phương Lan Sinh được chứ!”

“Tướng mạo...” Nghe Phương Lan Sinh nói Bách Lý Đồ Tô mới chú ý tới, Phương Lan Sinh bây giờ đúng là thành thực trưởng thành hơn so với trong trí nhớ rất nhiều.

Tóc dài hơn, dáng người cao hơn, nhưng gương mặt y vẫn vậy, nên Bách Lý Đồ Tô mới không chú ý.

Với hấn mà nói, mười năm trước hay mười năm sau, người trước mắt vẫn chỉ là Phương Lan Sinh.

“Tại sao lại đi không lời từ biệt.”

Đối với vấn đề Phương Lan Sinh lo lắng hay băn khoăn, Bách Lý Đồ Tô tuyệt đối không quan tâm.

Hấn chỉ muốn biết vì sao y lại tránh gặp mặt hấn.

Với hấn mà nói, đây là chuyện mà hấn quan tâm nhất hiện giờ.

“Ta... ai nói là không từ biệt, không phải đã để lại đồ cho người ư!”

“Hoa đào? Nếu người không trực tiếp đưa, ta tuyệt đối không nhận.”

“Ta cũng không phải chỉ tặng mình người.” Phương Lan Sinh bực bội, cầm một cành hoa đào trong giỏ trúc, đưa cho Bách Lý Đồ Tô nói với hấn, “Đây, cầm lấy.”

Bách Lý Đồ Tô nhìn cành đào trong tay Phương Lan Sinh, do dự không biết có nên nhận hay không. Phương Lan Sinh đã đi trước nhét cành hoa đào vào ngực hắn, ép hắn cầm lấy.

“Trong Bách Hoa tể, trao tặng hoa đào, mang ý nghĩa như nặn tượng đất đem tặng.”

“...”

“Người đừng có mà hiểu lầm, ta không phải tặng cho người mà là đưa cho người đem đi tặng Tình Tuyệt.”

Phương Lan Sinh cấp thiết ôm ngực ngăn còi lòng đang run rẩy, quay đầu sang hướng khác không dám nhìn biểu tình Bách Lý Đồ Tô hiện giờ.

Y sợ nhìn thấy hắn. Đúng là thà rằng cả đời đừng gặp lại...

“Tình Tuyệt vì người, bôn ba tròn mười năm! Không được cô phụ nàng.”

“...Ta biết.”

Bách Lý Đồ Tô nhận hoa đào của Phương Lan Sinh, cũng không khác gì đã nhận lời y.

“Đương nhiên, không phụ nàng.”

Đây là Bách Lý Đồ Tô hứa với Phong Tình Tuyệt. Phong Tình Tuyệt đợi hắn lâu như vậy, đương nhiên hắn sẽ không để nàng đau lòng thêm nữa.

—— Hắn tự nhủ như vậy.

Nhưng lúc này, hắn lại không dám nhìn thẳng Phương Lan Sinh.

11. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 1 - Chương 11

“...Hồn phách ta... rồi sẽ tan biến...”

“Tô Tô...”

“Sau khi ta chết... đừng cố đi tìm hoang hồn ta làm gì...phải sống thật tốt, Tình Tuyệt...”

“Giúp ta... chăm sóc y...”

Nói đã quên, là có lý do.

Bách Lý Đồ Tô trong lòng biết rõ, Phong Tình Tuyệt muốn hỏi cái gì. Chỉ là hắn không thể trả lời.

Ngày ấy sau khi đánh một trận cùng Thiếu Cung, người muốn nhìn thấy nhất, là Phương Lan Sinh. Hắn lại không nói một lời nào, trực tiếp tự ý dụng thuật mang y rời đi. Lúc đó đáy lòng hắn hỗn loạn vô cùng, chính hắn cũng chẳng biết bản thân muốn làm gì.

Khi hắn ý thức được, thì đã hành động rồi.

Có lẽ, tại lúc bản thân sắp ra đi, con người mới hành động theo bản năng nguyên thủy nhất.

Mà điều hắn mong mỏi nhất khi ấy, là Phương Lan Sinh có thể bình an.

Hắn mới có thể an lòng.

Hiện giờ, Phương Lan Sinh đã ở trước mắt, khỏe mạnh bình an, hắn cảm thấy tảng đá luôn treo trong lồng ngực hôm nay cuối cùng cũng được gỡ ra, những lời ba hoa Phương Lan Sinh đang nói hiện tại Bách Lý Đồ Tô cũng đều coi như gió thoảng bên tai.

Gặp lại Phương Lan Sinh, hắn mới an tâm, cảm giác này hoàn toàn khác khi nhìn thấy đám người Phong Tình Tuyệt.

Đều là đám người từ biệt sau trận chiến sinh tử, Bách Lý Đồ Tô hắn lại chỉ không an tâm một mình Phương Lan Sinh, hắn nghĩ không ra vì sao bản thân lại lo lắng như vậy.

Thậm chí là đang đáp ứng y phải đối xử tốt với Phong Tình Tuyết, vẫn hốt hoảng ngẩng nhìn cặp mắt sáng ngời năm xưa.

Mười năm đã qua, nếu không phải hôm nay gặp lại Phương Lan Sinh, Bách Lý Đồ Tô hoàn toàn không có cảm giác biến hóa của con số mười năm này. Niên thiếu phiến toái luôn làm phiến hấn năm đó, hiện tại đã trưởng thành, thuần thực còn hơn bản thân hấn.

Mười năm dài đằng đẵng, đối với Bách Lý Đồ Tô chỉ như một cái chớp mắt.

Khép hai mắt lại, hấn chỉ nhớ rõ gương mặt chực khóc của Phong Tình Tuyết, cùng bóng hình Phương Lan Sinh trước mắt đưa tay muốn tới lại bị hấn dụng thuật mang đi.

Không phải một Phong Tình Tuyết mà Bách Lý Đồ Tô đã lựa chọn là người bên cạnh mình suốt cuộc đời, rốt cuộc người hấn không nỡ bỏ, lại là một Phương Lan Sinh cùng mình như nước với lửa.

“Tô Tô, Lan Sinh!”

Phong Tình Tuyết vừa thấy Bách Lý Đồ Tô ở ngoài Hoa Mãn lâu, bèn nhoẻn miệng cười chạy tới.

“Tô Tô, sao lại đột nhiên chạy mất, ta chẳng biết tìm huynh ở đâu... đã xảy ra chuyện gì? Sao sắc mặt lại tái nhợt thế này!”

“Không sao.”

Bách Lý Đồ Tô để mặc Phong Tình Tuyết lời đi, ra xa Phương Lan Sinh.

Cẩn nương đã chờ ở trước lầu từ lâu, A Tường từ trên cây cũng bay xuống, thuần thực đậu trên đầu vai Bách Lý Đồ Tô, cao hứng kêu to.

Bách Lý Đồ Tô hướng Cẩn nương chấp tay hành lễ, Phong Tình Tuyết lại nắm tay hấn, không ngừng cầu nhàu thân thể hấn không tốt, một bên truyền chân khí cho hấn.

Cẩn nương dùng quạt che miệng cười, nhìn hai người một bên, vẻ mặt như đang xem chuyện rất thú vị.

Sau đó vì việc có thể gặp lại Bách Lý Đồ Tô, bèn sai người chuẩn bị rượu và thức ăn, muốn mọi người chúc mừng một bữa.

Hình ảnh hòa thuận vui vẻ này, chiếu trong tầm mắt Phương Lan Sinh vẫn đứng tại chỗ, tay ôm giỏ trúc chưa rời đi, làm y như nhớ về quá khứ, nhớ lại rất nhiều chuyện cũ.

Bách Lý Đồ Tô ở cùng Phong Tình Tuyết, vốn không có chỗ dành cho y.

Phương Lan Sinh có điểm nhớ người nhà nơi Cẩm Xuyên.

Đúng là, nên về nhà rồi...

“Lan Sinh, cùng vào trong đi.”

“Ta còn chưa phát hết hoa đào, các người cứ đi trước, ta sẽ vào sau.”

Từ xa, Phương Lan Sinh mơ hồ nhìn thấy Bách Lý Đồ Tô khẽ cau mày, có vẻ rất không hài lòng với câu trả lời của mình.

Trả lời như thế, gượng gạo lắm sao?

Nhìn biểu tình của Bách Lý Đồ Tô, không cần hỏi cũng biết.

Nhưng y vẫn làm như không thấy, xoay người rời đi.

*

“Con người, có đúng là phải nghe theo thiên mệnh không?”

“A? Đầu gối, người tự nhiên nói linh tinh gì thế.”

“...Nếu là người, người sẽ theo ý trời, hay chỉ làm những việc theo ý mình?”

“Ta không ngờ đầu gối như người mà cũng phiến não cái này nha.”

“...Trả lời ta đi.”

“Được được được. Tuy ta chưa trải qua tình huống này bao giờ, nhưng nếu người muốn biết ta cũng sẽ nói... đương nhiên là ta làm theo ý mình rồi.”

“Vì sao?”

“Chuyện này còn phải hỏi ư? Thuận theo ý trời thì còn gì thú vị nữa? Đường là người chọn, sinh mệnh cũng là của người, chỉ cần người muốn thì thiên mệnh cũng là cái gì, chỉ là gió thoảng bên tai mà thôi.”

“...Người... quả thật khác người.”

Đây là, một trong ít những cuộc đối thoại hiếm hoi của hai người ở Cầm Xuyên.

Giờ nhớ lại mới thấy, hai người đứng là ít khi nào nói chuyện nghiêm túc, hầu hết đều là cãi nhau.

Đến tận bây giờ Phương Lan Sinh vẫn không hiểu sao mình lại để mắt đến một khúc gỗ như hần, tại sao lại động tâm vì hần.

Những tình cảm này, những rung động chỉ vì Bách Lý Đồ Tô đều bị Phương Lan Sinh giấu nơi sâu nhất. Nhưng có lẽ, chỉ có mình y là cho rằng mình giấu giếm rất giỏi mà thôi.

“Bí đao, đừng có giành Đồ Tô ca ca của Tương Linh!”

“Ai giành với muội, ta thềm vào giành đầu gỗ với muội.”

“Vậy người đừng có tới ngày quấy rầy Đồ Tô ca ca nữa, Tương Linh biết thừa, bí đao làm vậy là muốn gây chú ý với Đồ Tô ca ca!”

Nhớ lại tình cảnh lúc đó, Tương Linh chống nạnh thở phì phò nhìn y nói, Phương Lan Sinh nghĩ muốn cười nhưng đến nhếch mép một cái cũng làm không được.

Có lẽ chỉ người ngoài cuộc mới nhìn thấu toàn cục, nếu không phải ngày đó nghe một câu của Tương Linh, Phương Lan Sinh có lẽ mãi mãi không hiểu vì sao bản thân lại thích cãi nhau cùng Bách Lý Đồ Tô đến thế.

Nhìn không vừa mắt ư? Không, Phương Lan Sinh cũng không phải người như thế, nhất là loại người vô bi vô hỉ như thế, Phương Lan Sinh càng không thềm để tâm.

Vậy mà Bách Lý Đồ Tô, không chỉ lọt vào mắt y, mà còn đi vào tim y.

Thâm căn cố đế, chờ tới khi y ý thức được, đã không kịp vãn hồi.

“Hửm... Cái gì...”

Một giọt lệ như minh châu lóng lánh, rơi trên cánh hoa đào trong tay.

Phương Lan Sinh mới nhận ra, bản thân lúc này không ngừng được, im lặng rơi nước mắt.

“Không được khóc... chết tiệt, không nên...”

Cứ tưởng rằng đã quyết định buông tay, cứ tưởng y từ lâu đã chấp nhận thiên mệnh trả nợ thay Tấn Lỗi... thì ra, chỉ có bản thân y nghĩ như vậy.

Bách Lý Đồ Tô vẫn dễ dàng tác động tới tâm Phương Lan Sinh.

Trong lòng, như bị người mạnh tay nhéo.

Mà nước mắt, tựa như tiếng than bi thống không thoát thành lời.

Từ ngày đó nhìn thấy gương mặt lạnh lẽo nhắm mắt của Bách Lý Đồ Tô, Phương Lan Sinh chưa từng khóc nữa.

Đến nỗi y cho rằng, nước mắt mình đã cạn từ lâu.

Đến hôm nay, Phương Lan Sinh mới biết.

Là do, mọi hỉ nộ ái ố bản thân đều là vì nam nhân này mà rung động...

12. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 2 - Chương 1

[Tĩnh mộng thiên]

Biết bao lần kẹt mình trong mộng寐, Phương Lan Sinh đều như cũ không mong muốn tỉnh lại.

Tại nơi này, y vẫn là tiểu thiếu gia ngây thơ vô tri, chỉ biết chạy từ nhà tới thư quán rồi lại từ thư quán về nhà gặp tỷ tỷ. Tuy rằng mệt mỏi nhưng rất khoái hoạt. Đó là quãng thời gian vui thích nhất trong đời y — khi chưa gặp Bách Lý Đồ Tô.

Sau khi gặp hần, Phương Lan Sinh lần đầu tiên có cảm giác mãnh liệt muốn rời Cầm Xuyên ra ngoài nhìn ngắm thế giới.

Khi đó y mới biết, thứ mình muốn không phải là chết chôn ở một nơi nhỏ bé như Cầm Xuyên này mà là cùng đầu gỗ du ngoạn khắp thế gian, qua bốn mùa xuân hạ thu đông, thà trải qua mọi nguy kịch mạo hiểm trên đời cũng không muốn tiếp tục làm một thư sinh tối ngày chỉ biết đọc sách.

Dần dần, y phát hiện ánh mắt mình luôn tìm kiếm bóng hình Bách Lý Đồ Tô, mà Bách Lý Đồ Tô lại luôn chỉ ôn nhu nhìn một mình Phong Tình Tuyết. Phương Lan Sinh hiểu ra một điều.

Thì ra, việc y thích, không phải là có thể cùng Bách Lý Đồ Tô du ngoạn khắp nơi.

...Mà là có thể lúc nào cũng nhìn thấy hần.

Nhưng lúc y nhận ra điều này, cũng là lúc y nhận lấy sự tuyệt vọng cho riêng mình.

Vì y biết, Bách Lý Đồ Tô không có khả năng quay đầu lại nhìn mình, bởi hần luôn dõi mắt nhìn theo Phong Tình Tuyết. Vì sao Phương Lan Sinh chắc chắn như thế, bởi vì y luôn luôn dõi theo hần.

Giống như Bách Lý Đồ Tô luôn luôn dõi theo Phong Tình Tuyết.

Nên cùng lúc phát hiện ra tình cảm bản thân, Phương Lan Sinh không cảm thấy vui vẻ hay sung sướng, mà là cảm giác tuyệt vọng như rơi xuống đáy vực không người.

Phương Lan Sinh khóc, không quan tâm hình tượng, hung hăng khóc.

Nhưng không ai biết, chẳng ai hay, tựa như ánh sao băng vụt sáng giữa màn trời đêm rồi lập tức biến mất.

“Lão gia, bl công tử tới thăm.”

Gia nhân đứng ở trước cửa, cách một lớp cửa hướng Phương Lan Sinh báo cáo.

Phương Lan Sinh vốn đang ngủ gà ngủ gật, nghe thế thì giật mình ngồi dậy, có điểm hoảng hốt khẩn trương.

“...Lão gia?”

Không nghe thấy tiếng Phương Lan Sinh trả lời, gia nhân hoang mang nhưng không dám tự ý đẩy cửa, chỉ đành đứng một chỗ bên ngoài.

Nhặt cuốn sách mình vừa làm rơi, Phương Lan Sinh xoa xoa hai mắt ngáp một cái, quay đầu nhìn sắc trời ngoài cửa sổ không khỏi nhíu mày.

“Sao đầu gỗ cứ thích chờ tới nửa đêm mới tới chơi?”

Thở dài một cái, không nhịn được mà lầm bầm, nhớ lại vài chuyện.

Cứ tưởng rằng sau khi giúp Phong Tình Tuyết cứu sống Bách Lý Đồ Tô, hai người họ sẽ tiêu diêu tự tại đi khắp các chốn, không ngờ rằng Bách Lý Đồ Tô cứ thỉnh thoảng lại tới làm phiền Phương Lan Sinh, lại đặc biệt không thèm để ý thời gian, dù là lúc Phương Lan Sinh đang ngủ, đang làm việc đi chăng nữa, chỉ cần hần thích là sẽ xuất hiện.

Việc này khiến Phương Lan Sinh thắc mắc, không ít lần đã đem ra hỏi Bách Lý Đồ Tô, sao không thấy Phong Tình Tuyết đi chung, nhưng Bách Lý Đồ Tô chưa bao giờ trả lời thỏa đáng, hầu hết là dùng im lặng đáp lời. Y cũng chẳng biết được nguyên nhân.

Mà vì không biết, nên càng đau đầu.

Sau khi chia tay ở Giang Đô ngày ấy, Phương Lan Sinh cứ nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại Bách Lý Đồ Tô nữa, ai mà ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này. Y chẳng kịp làm công tác tư tưởng chút nào, đã bị Bách Lý Đồ Tô tự tiện tìm đến làm loạn quấy rầy.

Nhớ lại chính mắt thấy cảnh Phong Tình Tuyết nắm tay Bách Lý Đồ Tô tạm biệt bản thân, Phương Lan Sinh lúc đó còn cảm thấy ghen tỵ.

Đã bao nhiêu tuổi rồi, chẳng lẽ còn xử xự theo cảm tính như hài tử...

“Chờ... xin chờ gia một chút, b1 công tử, lão gia đang nghỉ ngơi...”

Bên ngoài có tiếng tranh cãi ầm ĩ, Phương Lan Sinh trong lòng thầm kêu không ổn định đứng dậy thì thấy cửa bị người thô lỗ đẩy ra, thân ảnh hắc sắc chầm chậm đi vào.

Gia nhân đứng ngoài cửa hốt hoảng, không biết làm sao mới tốt, cũng không dám ngăn Bách Lý Đồ Tô lại.

Hắn biết giao tình giữa Bách Lý Đồ Tô và chủ tử nhà mình rất tốt, nếu hắn hành động không phải phép chỉ sợ sau này lại bị chủ tử quở trách.

Bách Lý Đồ Tô đi vào trong phòng nhìn một hồi, thấy Phương Lan Sinh ngồi ở bàn đọc sách đang nghiêng đầu ngủ thì thở dài một hơi.

“Làm phiền.” Hắn nhìn Phương Lan Sinh nhẹ nhàng nói một tiếng, sau đó quay đầu nhìn gia nhân bên ngoài nói, “Không có việc gì, người cứ đi nghỉ trước đi.”

“Nhưng...”

“Ta sẽ nói lại với y sau, người không cần lo lắng.”

Nhìn thái độ của Bách Lý Đồ Tô là không cho người khác cự tuyệt, cứng rắn sắc bén làm gia nhân không còn lựa chọn nào khác, chỉ đành gật đầu, nhanh đóng cửa rồi lui xuống.

Tuy là nhắm mắt, nhưng Phương Lan Sinh vẫn cảm nhận được hô hấp của Bách Lý Đồ Tô ở trong phòng.

Y không rõ vì sao bản thân lại căng thẳng thế này, vốn định đứng dậy khuyên Bách Lý Đồ Tô quay về nhưng lại thôi, nghĩ hắn nếu thấy y đang ngủ chắc sẽ không cứng đầu nữa mà tự động quay về.

Nên mới cố tình giả vờ ngủ, không nghĩ tới đầu gối hắn vẫn đòi ở lại.

Chủ là y đã đi ngủ, khách nhân như hắn ở lại chỗ này làm quái gì?

Khi Phương Lan Sinh nhắm hai mắt, mắt đi thị giác phía trước chỉ thấy một mảnh đen kịt, nhưng các giác quan khác lại càng trở nên nhanh nhạy.

Có thể nghe rõ tiếng bước chân Bách Lý Đồ Tô chậm rãi tới gần mình, đi qua ba bậc thang tới cạnh bàn đọc sách của y, quẹo vòng vào trong rồi ngừng lại đứng bên cạnh Phương Lan Sinh.

Phương Lan Sinh nghe thấy tiếng tim đập của bản thân ngày càng lớn, trong tai đều chỉ nghe thấy tiếng thành thịch thành thịch, ngay cả hô hấp cũng khẩn trương.

Đều là vì Bách Lý Đồ Tô đến bên cạnh.

Y không thể mở mắt, nên không biết hắn muốn làm gì.

Tận khi cảm thấy trên mặt ngứa ngứa như bị tóc cọ vào cùng với hơi thở ấm áp phả tới, Phương Lan Sinh mới thấy không ổn.

Xúc cảm ôn nhu ướt át đặt trên trán ngay sau đó làm Phương Lan Sinh sợ đến nổi nhảy dựng lên, không đứng vững ngã ngào ra phía sau.

“Đau... đau chết ta...” Y đỡ thất lưng, hai móng tê rần. Tuổi cũng chẳng còn nhỏ nữa, thân thể không chịu được va đập mạnh, huống hồ sau khi từ giang hồ trở về không hoạt động mấy, thân thể lại càng không tốt.

Mà người hại y ngã một câu xin lỗi cũng không có, trái lại đứng một bên bật cười.

Phương Lan Sinh giật mình ngược đầu nhìn, Phương Lan Sinh chưa từng nhìn thấy Bách Lý Đồ Tô cười, vì vậy mà phát ngốc quên cả cái móng đau, thậm chí là quên phải hít thở.

Nhưng cánh hoa hồng nhạt lại che mất tầm nhìn, từng cánh từ trên đỉnh đầu y lạc xuống vây xung quanh người.

Phương Lan Sinh kinh ngạc, càng mở to mắt nhìn.

Lạc trong màn mưa hoa ngửi thấy mùi hoa đào nhàn nhạt, y nhận ra mùi hương này. Là mùi hoa đào mà Phương Lan Sinh giúp Cẩn nương đi phát khi còn ở Giang Đô.

Đợi cánh hoa rơi hết mới nhìn thấy gương mặt Bách Lý Đồ Tô phía trước. Nhưng hắn đã bình thường trở lại, hoàn toàn không còn dáng vẻ tươi cười.

Phương Lan Sinh có điểm thất vọng, lập tức lắc đầu nhìn Bách Lý Đồ Tô trách, “Người... người đến đây làm gì! Có ai nửa đêm lại tới nhà người khác thế này không!”

“Nếu ta không tới, sao gặp được người?”

Bách Lý Đồ Tô thành thực nhìn y nói.

Tên đàn này, Phương Lan Sinh biết mình không nên tiếp tục cãi nhau với hắn. Cần phải vui vẻ.

Bách Lý Đồ Tô tới tìm y, Phương Lan Sinh kì thực rất vui, dù biết rằng điều này là sai trái.

Trở lại về đạo mạo, Phương Lan Sinh phui cánh hoa rồi đứng dậy, không thềm cho Bách Lý Đồ Tô một cái liếc mắt.

Không thể, y không thể chỉ vì mình mà làm tổn thương Phong Tình Tuyết.

Toàn tâm toàn ý, đánh đổi hơn nửa đời người tìm cách cứu sống Bách Lý Đồ Tô, là Phong Tình Tuyết.

Tình cảm Phong Tình Tuyết dành cho Bách Lý Đồ Tô, y sao lại không biết? Bởi vì y và nàng chẳng khác gì nhau, đều hết mực yêu thương nam nhân trước mặt này.

Nhưng còn đầu gối hắn sao lại luôn bỏ mặc Phong Tình Tuyết một mình, chạy tới đây muốn làm cái gì!

“Người tìm ta làm gì, bản lão gia bận bịu nhiều việc, không có thời gian ôn chuyện với người! Muốn tìm người hỏi thì hỏi Tình Tuyết ấy, đừng có tới Cầm Xuyên nữa.”

“Vì sao người lại không vui?”

“Vì sao ư...đầu gối! Người nghe không hiểu hả? Ta chính là muốn người lập tức trở về bên cạnh Tình Tuyết!”

Phương Lan Sinh bực mình, không nhịn được đập bàn đứng dậy, nhìn Bách Lý Đồ Tô hét lên.

Chỉ có như thế, y mới có thể nhắc nhở bản thân không được quên sự tồn tại của Phong Tình Tuyết.

Phương Lan Sinh không thể tranh giành với Phong Tình Tuyết được, không được. Tuyết đối không được! Phương Lan Sinh không có tư cách!

Bách Lý Đồ Tô trầm mặc nhìn y phát hỏa, không nói gì.

Thấy hắn lại muốn im lặng cho qua, Phương Lan Sinh bèn tiến lên nắm một góc y phục hắn, phần nộ, “Mau trở về cho ta, đầu gối, mau về bên cạnh Tình Tuyết! Ta không cần người tới đây làm phiền, dốc hết sức cứu người là việc duy nhất ta có thể làm, giờ ta làm được rồi, người để ta trở về cuộc sống bình thường đi!”

Phương Lan Sinh biết mình không có quyền phát tiết với Bách Lý Đồ Tô, nhưng y không thể không làm. Nếu không nổi giận, sẽ không thể che giấu nội tâm khẩn trương của bản thân được.

Nhìn thấy Bách Lý Đồ Tô có thể tỉnh lại, là đủ rồi.

Y sẽ không khát cầu thêm điều gì nữa.

Rồi y lại trở về cuộc sống bình thường... Đây mới là điều đúng đắn Phương Lan Sinh nên làm!

“Bách Lý Đồ Tô, người...”

Phương Lan Sinh vừa mở miệng, vừa định tiếp tục quát mắng Bách Lý Đồ Tô vẫn không phản ứng chút nào thì Bách Lý Đồ Tô lại đột nhiên cúi đầu, nhanh hớn lên đôi môi y.

Kinh ngạc quá đổi, Phương Lan Sinh hoang mang buông lỏng tay, đầu óc trống rỗng, không thể nghĩ ra cái gì.

Quên phải đẩy ra, quên cả hét lên.

Đôi môi Bách Lý Đồ Tô như dã thú đói khát nhiều lắm, tham lam khát cầu đòi hỏi ngày càng nhiều, sau cùng thô bạo luồn sâu vào khoang miệng Phương Lan Sinh.

Ngang ngược mút cánh môi y, đầu lưỡi hai người dây dưa triền miên đến tê dại mất cảm giác, Phương Lan Sinh giống như bị hạ thuốc mê, lí trí hầu như đã trống rỗng không còn một mảnh.

Thân thể dần mất khí lực, Bách Lý Đồ Tô lại ôm hông y giữ chặt không để Phương Lan Sinh ngã.

Khi Phương Lan Sinh mở to hai mắt, chỉ mơ hồ nhìn thấy chu sa điểm giữa mi tâm Bách Lý Đồ Tô, đầu lưỡi giao hòa lẫn trong tiếng thở dốc, làm Phương Lan Sinh không ngừng run rẩy.

Nước mắt chảy dọc gò má, Phương Lan Sinh biết đây không phải một giấc mộng.

Trong mộng đều là những việc quá khứ, mà Phương Lan Sinh cùng Bách Lý Đồ Tô, đã chẳng thể quay về như trước đây được nữa...

Giữ lại một tia lí trí cuối cùng, Phương Lan Sinh hung hăng cắn, trong đau đớn ngửi thấy mùi máu tanh nồng làm Bách Lý Đồ Tô kinh ngạc lui về phía sau, khóe miệng còn đang chảy máu.

Phương Lan Sinh lão đảo chống tay cạnh bàn, nỗ lực nâng đỡ cơ thể.

Trên người vẫn còn nồng bừng vì bị Bách Lý Đồ Tô khiêu khích, y hớp từng ngụm không khí lớn thở hổn hển, cố gắng thu thập lại lí trí đang mơ hồ của mình, nhưng nước mắt vẫn không ngừng được chảy xuống.

Khi ngẩng đầu lên, hai hàng lệ vẫn chảy dọc đôi gò má phấp phồng.

Bách Lý Đồ Tô không nói gì mở to hai mắt, nhìn bộ dạng khổ sở của Phương Lan Sinh, muốn đưa tay ôm lấy lại bị y hét to cự tuyệt, “Cút đi! Ta không muốn nhìn thấy người thêm nữa!”

Cánh tay đưa lên như cứng lại giữa không trung, không thể tiến tới, cũng không có sức thu hồi.

Khóe miệng hần bị cắn chảy máu, vẫn còn chưa khô, Bách Lý Đồ Tô cũng không để ý đến.

Hần như chết lặng khi nhìn Phương Lan Sinh hai mắt ngấn nước. Hần vẫn cho rằng chỉ cần tỏ rõ thái độ là có thể khiến Phương Lan Sinh hiểu, khiến Phương Lan Sinh không phải khổ sở thêm nữa. Nhưng...

...Hóa ra, tất cả những việc hần làm, đều là ý của một mình hần, ép buộc y.

Bách Lý Đồ Tô cúi đầu, nhìn hai tay mình, xoay người đưa lưng về phía Phương Lan Sinh.

Không một lời nói, hần làm theo lời Phương Lan Sinh, biến mất khỏi tầm nhìn của y.

Tới tận khi nghe tiếng cửa bị đẩy, trong phòng không còn nghe thấy hơi thở của Bách Lý Đồ Tô nữa Phương Lan Sinh mới mềm nhũn tựa người vào giá sách, ngồi bệt xuống đất.

Đầu óc nặng trĩu lẫn nước mắt không ngừng chảy, Phương Lan Sinh ôm đầu, chôn giữa hai chân bật lên tiếng khóc lớn.

Đây không phải điều y muốn!

Đều không phải!

“Tại sao... tại sao chứ...”

Phương Lan Sinh vẫn biết, từ lúc Bách Lý Đồ Tô mở mắt tỉnh lại, y đã chẳng thể quay về cuộc sống như trước kia.

Mặc bản thân muốn thế nào, trái tim đã chẳng thuộc về mình y nữa...

13. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 2 - Chương 2

Nguyên nhân vì sao đêm đó Bách Lý Đồ Tô lại tới, Phương Lan Sinh không biết.

Khóc cả đêm làm hai mắt sưng đỏ như vừa bị ai đánh, không muốn thê tử lo lắng, Phương Lan Sinh cũng chỉ biết lấy lý do “thức đêm” để qua loa giải thích.

Vì muốn chuyên tâm vào làm việc nên thư phòng được xây ở một biệt viện. Cho nên khi sự việc xảy ra chỉ có một mình Phương Lan Sinh.

Y cảm thấy đúng là may mắn khi chỉ có một mình mình, nếu không khóc cả một đêm như thế, nếu để người khác biết được chắc chắn sẽ gặp không ít rắc rối.

Suy nghĩ kỹ, Phương Lan Sinh cũng cảm thấy day dứt.

Sống từng này tuổi rồi, vẫn còn thích khóc, đúng là kì cục.

Mà sau khi khóc xong, tỉnh táo lại Phương Lan Sinh mới có thời gian suy xét tỉ mỉ, nhưng vẫn nghĩ không ra tối hôm qua rốt cuộc Bách Lý Đồ Tô bị làm sao.

Một năm này hắn thường xuyên tới Cầm Xuyên tìm Phương Lan Sinh, nhưng chưa từng chạm một ngón tay vào y, ngoài việc hàn huyên chuyện cũ, thỉnh thoảng hắn cũng sẽ mang vài món đồ tới làm quà.

Mà mấy món quà, thường đều là các loại thảo hay chim rừng hắn săn được, Bách Lý Đồ Tô thậm chí còn ngang ngược yêu cầu y tự tay xuống bếp làm thức ăn cho hắn, khiến Phương Lan Sinh dở khóc dở cười.

Tối ngày hôm qua, rõ ràng Bách Lý Đồ Tô không được bình thường. Vậy mà Phương Lan Sinh không chú ý tới...

Có lẽ vì chỉ cần là chuyện liên quan tới hắn, Phương Lan Sinh đều trở nên kém thông minh.

Rõ ràng chính y là người yêu cầu hắn biến đi, vậy mà giờ trong lòng lại không khỏi lo lắng.

Khẽ chạm lên môi, Phương Lan Sinh như nhớ lại hình ảnh cánh môi Bách Lý Đồ Tô, mặt lập tức đỏ như táo chín.

Tâm trạng vì sao không thể an tĩnh lại được.

Cảm giác nhức nhối trong lòng làm Phương Lan Sinh không tập trung duyệt sổ sách được. Bách Lý Đồ Tô đi đâu? Tối hôm qua sao lại đột ngột thay đổi thái độ? Mấy chuyện này cứ xoay vòng vòng làm y không thể nào tập trung được.

Cẩn môi dưới, vật lộn một hồi mới ra quyết định, Phương Lan Sinh lập tức xoay người ra cửa, vừa đúng lúc bắt gặp thân ảnh hốt hoảng xông từ ngoài vào.

Hai người thiếu chút nữa va vào nhau, may mắn là đều dừng lại kịp thời, chẳng qua là ai cũng không giấu được vẻ giật mình kinh hoảng.

Ngẩng đầu, mới phát hiện người đối diện chính là người đang định tìm.

“Lan Sinh?”

“Tình Tuyệt?”

Phương Lan Sinh cùng Phong Tình Tuyệt nhìn đối phương, ngây ngốc một lúc, Phong Tình Tuyệt tỉnh trước nhào tới ôm y khóc nức nở.

“Sao, làm sao bây giờ? Tô Tô không thấy đâu nữa, ta tìm không thấy, Tô Tô không có trong phòng, dưới tàng cây không có, cũng không ở cạnh linh thú —— Lan Sinh, làm sao bây giờ, phải làm sao bây giờ!”

“Cái gì?” Phương Lan Sinh nghe câu được câu không, mạnh nắm bả vai nàng đẩy ra, nghiêm túc nhìn nàng hỏi, “Người vừa nói gì, Tình Tuyệt?”

“Tô Tô...” Phong Tình Tuyệt khóc đỏ hai con mắt, sục sục nói, “Không thấy Tô Tô đâu, huynh ấy không ở Đào hoa cốc. Ta nghĩ là huynh ấy đi tìm Lan Sinh, nhưng tới thì gia nhân đều nói là không thấy. Nèn ta...”

“Tình Tuyệt... mỗi lần Bách Lý Đồ Tô đến tìm ta, người đều biết?”

“Đương nhiên, vì Đào hoa cốc gần với Cẩm Xuyên, nên ta mới thuyết phục được Tô Tô ở Đào hoa cốc.”

“Không, không phải Tình Tuyệt, rốt cuộc người...”

“Sao?” Phong Tình Tuyệt thấy Phương Lan Sinh hoang mang nhìn mình, mới ngừng khóc, chớp chớp đôi mắt đẹp nói, “Chẳng lẽ Tô Tô chưa nói với người?”

“Nói cái gì! Đầu gối căn bản chỉ tới làm phiền ta, đâu có nói gì.”

“Nhưng, nhưng Tô Tô...” Phong Tình Tuyệt ấp úng như che giấu cái gì, nhìn Phương Lan Sinh một lúc rồi cúi đầu, lẩm bẩm, “Không đúng, ta và Tô Tô đã nói rõ, nên nói hết với người...”

“Rốt cuộc là muốn nói đến cái gì?”

Phương Lan Sinh cũng nôn nóng, trực giác mách bảo y việc này liên quan đến thái độ kì lạ đêm qua của Bách Lý Đồ Tô, lại càng trở nên khẩn trương hỏi, “Tình Tuyệt, người biết chuyện gì đúng không?”

Phong Tình Tuyệt bị y lay đến choáng váng, vẫn chỉ xua tay nói, “Lan, Lan Sinh... bình tĩnh lại đã.”

Phát hiện bản thân khẩn trương thái quá, Phương Lan Sinh vội lúng túng buông Phong Tình Tuyệt ra, đỏ mặt ho nhẹ vài tiếng, nghiêng người nói, “Được, vậy người mau nói rõ đi.”

“Không được! Hiện tại không phải lúc! Sẽ có lúc cho ta và người nói chuyện phiếm, nhưng bây giờ thực sự không được!” Phong Tình Tuyệt gấp gấp lắc đầu, nắm tay Phương Lan Sinh, “Giờ phải tìm được Tô Tô, huynh ấy mỗi sáng đều phải ‘tịnh thân’, nếu không hôn phách sẽ bị tán đi!”

Lời Phong Tình Tuyệt làm cả người Phương Lan Sinh chấn động.

Đợi khi đầu óc suy nghĩ được, bản thân khôi phục lại tri giác cùng lí trí, Phương Lan Sinh phát hiện mình không còn ở trong phòng nữa mà là trên lưng ngựa phi vào trong rừng.

Y muốn đi đâu? Không biết nữa.

Nhưng y nhất định phải tìm được Bách Lý Đồ Tô.

Đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu Phương Lan Sinh hiện giờ.

14. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 2 - Chương 3

Không suy nghĩ đi không mục đích tìm một người, quả nhiên là một quyết định hấp tấp.

Một thân một mình điên cuồng lao vào trong rừng sâu, đến nỗi ngựa chạy đã mệt không còn đi nổi nữa, khi ngựa chạy chậm dần lại Phương Lan Sinh mới biết mình vội vã hấp tấp như thế nào, ngay cả một lời cũng không lưu lại cho người trong nhà.

“Không được. Ta phải trở về, không thể để cho Nguyệt Ngôn lo lắng được...”

Phương Lan Sinh vội ghìim dây cương kéo ngựa quay đầu lại định quay về Cẩm Xuyên, nhưng con ngựa sau một hồi chạy mỏi rã rời đột nhiên bước hụt chân, ngã ngay xuống mồm núi bên cạnh.

Biến cố đột ngột cộng thêm một đêm không ngủ, Phương Lan Sinh không kịp phản ứng mà ngã xuống theo.

May mắn khi rơi xuống đến đáy cốc con ngựa không ngã đè lên Phương Lan Sinh, nhưng người y đương nhiên cũng có thương tích. Không chỉ bầm dập đầy người, chân trái cũng đau nhức dường như không còn cử động được nữa.

Cúi đầu nhìn mới biết, bắp chân y bị một nhánh cây xuyên qua.

Nhanh chóng rút cành cây ra, lại dùng pháp thuật cầm máu, không biết có phải sau khi ngã bị đụng gậy hay không mà Phương Lan Sinh cảm giác ý thức mình ngày càng mơ hồ, thậm chí pháp thuật muốn dùng cũng không nhớ.

Muốn tự xoay sở nhưng hoàn cảnh đúng là không cho phép, trước khi máu ngừng chảy Phương Lan Sinh đã cảm thấy trước mắt tối sầm, từ từ cảm nhận máu trong người từng chút từng chút một chảy ra ngoài.

Ngựa nằm một bên hí vang, tựa như thay chủ nhân nó cầu cứu, mà chính nó cũng đang bị thương nặng không dậy được.

Chỉ chăm chăm lo đi tìm Bách Lý Đồ Tô, không ngờ tới bản thân đã vào sâu tít trong rừng.

Rơi xuống vách đá, lại còn bị thương không nhẹ, không thể cử động —— ngất lại, chuyện này có bao nhiêu nực cười.

Phương Lan Sinh nằm bất động trên mặt đất, tự cười nhạt.

Cười mình ngu xuẩn, cười mình mâu thuẫn, cười mình nôn nóng lỗ mãng.

Mở miệng đuổi người là y, hôm nay vội vã muốn đi tìm kẻ nọ lại vẫn là y? Không phải tại y, Bách Lý Đồ Tô cũng không mất tích.

Nhắc mới nhớ, cho tới hôm nay đây là lần đầu tiên Bách Lý Đồ Tô nghe lời Phương Lan Sinh.

—— Vĩnh viễn, không xuất hiện trước mặt Phương Lan Sinh nữa.

.

.

Sau khi Phương Lan Sinh lâm vào hôn mê, có một bóng người xuất hiện.

Người nọ ôn nhu trấn an con ngựa đang hí, nhìn chăm chú vào Phương Lan Sinh đã tái nhợt, gương mặt nhìn như không còn một giọt máu nào.

Cúi người, xé y phục mình, cẩn thận từng chút một băng bó lại vết thương ở chân Phương Lan Sinh, đợi cho máu ngừng chảy, Phương Lan Sinh vẫn chưa tỉnh lại.

Đưa tay vuốt tóc y, hai mắt nhu tình nhìn chăm chăm, theo ánh mắt dần dần nhìn xuống dưới, bắt gặp đôi môi tái nhợt, khô ráp vì lạnh lẽo.

Cánh tay đưa ra vội thu hồi, nắm thật chặt.

Ôm Phương Lan Sinh vào lòng, hấn không hề quay đầu lại, mang y nhảy lên ngọn cây.

15. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 2 - Chương 4

Ngủ đến nỗi mơ hồ, đầu óc cũng nặng trĩu, chỉ có mùi hương ở đâu truyền vào cánh mũi làm Phương Lan Sinh nghĩ đau đớn trên người đã bớt không ít.

Đau nhức trên người? Vì sao lại có?

Đúng rồi... Phương Lan Sinh ngã xuống vách núi nên bị thương.

Cho nên, thân thể mới đau nhức khắp nơi.

Phương Lan Sinh chậm rãi mở mắt, dùng vẻ mặt như buồn ngủ ngời dậy.

Y đang nhớ lại, mình chạy đi tìm Bách Lý Đồ Tô, kết quả lại rơi xuống núi bị thương.

Mê man nhìn căn nhà gỗ đơn điệu trước mắt, thoát nhìn giống như một chỗ ở tạm của thợ săn dùng những lúc săn thú, trên tường ngoài treo những bộ da, lông thú còn có một bộ dụng cụ đi săn.

Nhưng mà, mùi hương ban nãy là cái gì?

Phương Lan Sinh quay đầu nhìn quanh muốn tìm mùi hương ban đầu ngửi thấy, lúc này mới phát hiện bên giường, trên bàn, thậm chí là vách tường treo rất nhiều cành hoa đào. Thậm chí, còn có thể thấy cành hoa đào từ bên ngoài chìa vào trong cửa sổ, cánh hoa theo gió rung rinh xuống giường, dè lên tấm chăn Phương Lan Sinh đang nằm, quả thực là cảnh đẹp hiếm thấy.

Nhìn thấy hoa đào, Phương Lan Sinh cảm thấy phấn chấn hẳn lên.

“Nơi này đẹp quá.” Nhìn cây đào ngoài cửa sổ, không nhịn được mỉm cười cảm thán một câu.

Phương Lan Sinh cũng từng mơ, muốn sống trong một căn nhà như này, làm một thợ săn kiếm sống, tự do tự tại, gạt bỏ trách nhiệm, không cần gánh vác cái gì, không cần phải làm những việc mà bản thân không muốn làm.

Chỉ cần một mình mình — một mình người tên Phương Lan Sinh lặng lẽ sống qua ngày.

Nhớ hồi đó nói cho nhị tỷ nghe, bị tỷ tỷ chê cười.

Cười y mơ mộng hão huyền, cười y còn lâu mới có thể một mình xoay sở nuôi sống bản thân, thế nên Phương Lan Sinh đừng có nằm mơ nữa, cố mà học cho giỏi, vì tương lai sau này.

Vậy nên Phương Lan Sinh thích nằm mơ, những giấc mơ mãi mãi không thành sự thật.

Mà ngày đó gặp Bách Lý Đồ Tô, trong giấc mơ của y, lại có thêm một người.

Giấc mơ không thành sự thật, càng trở nên xa vời hão huyền.

Nhưng nơi này có chỗ nào giống với nơi trong giấc mộng của Phương Lan Sinh?

“Mơ thôi, giống như trước đây, chỉ là mơ thôi...”

Phương Lan Sinh thích nhất là ngủ mơ, đến nỗi không muốn tỉnh lại.

Đúng lúc này, bên ngoài xuất hiện bóng người, Phương Lan Sinh nửa tỉnh nửa mê tự nhận định nơi đây chỉ là một giấc mơ của mình, tâm trạng dễ chịu hơn rất nhiều, như trở về thời niên thiếu của bản thân.

Y nhìn thấy Bách Lý Đồ Tô tới gần mình, tay còn nắm hai tai thỏ, nhìn thấy mình tỉnh lại hẳn mở lớn đôi mắt vốn dĩ không có nhiều biểu cảm.

Chuyện làm hắn kinh ngạc không phải vì Phương Lan Sinh tỉnh lại, mà là vì người trước mặt đang nở nụ cười với hắn.

Giống như rất lâu trước đây, ôn nhu mà ngây ngô, luôn thích cùng hắn vui vẻ âm ỉ, niên thiếu chạy tới chạy lui bên người hắn...

Lập tức ném vật trong tay xuống dưới đất, Bách Lý Đồ Tô chạy tới giường tự đánh vào trán mình một cái. Hắn cho rằng mình nằm mơ, nhưng Phương Lan Sinh lại nắm cổ tay hắn, tiếp tục cười ngây ngô.

“Ta không sao, đừng vội.”

“Sao có thể...”

Mới nói một nửa, Phương Lan Sinh đã đem hắn đè xuống giường. Không ngờ tới y vừa tỉnh dậy lời đầu ra sức, Bách Lý Đồ Tô kinh ngạc chỉ biết há miệng, nhìn Phương Lan Sinh mà không có bất kì phản ứng nào, thậm chí là nói không nên lời.

Bách Lý Đồ Tô nghe thấy tiếng ngựa hí mới chạy tới kiểm tra, không ngờ nhìn thấy Phương Lan Sinh một thân đầy máu nằm trên mặt đất. Bách Lý Đồ Tô giật mình, mặc kệ việc y từng nói không muốn thấy mặt mình nữa mà chạy đến, đợi tới lúc tỉnh lại thì đã đem Phương Lan Sinh về đây rồi.

Đây là khu núi sâu ngoài Cẩm Xuyên, hắn thỉnh thoảng sẽ đến đây bắt thú mang về cho Phương Lan Sinh, nhìn y tuy vẻ mặt không niềm nở nhưng vẫn sẽ theo ý hắn mà tự tay xuống bếp, dùng mấy con thú hắn mang tới làm một bàn thịnh soạn cho hắn vui vẻ.

Cho thấy Phương Lan Sinh ít nhiều cũng rất quan tâm tới hắn.

Vì thế, Bách Lý Đồ Tô bắt đầu thích săn thú, thậm chí không ngại dựng một căn nhà nhỏ, kiếm đồ săn tốt muốn săn thú tốt hơn đem về cho Phương Lan Sinh.

Bách Lý Đồ Tô muốn nhìn thấy Phương Lan Sinh, vẻ mặt tức giận nhưng vẫn luôn thỏa hiệp.

Hôm đó khi Phương Lan Sinh nói không muốn nhìn thấy hắn, Bách Lý Đồ Tô cũng không biết nên làm gì, muốn làm theo lời y nhưng lại không muốn ở quá xa y. Có thể là Phương Lan Sinh giận, nói lẫy nên mới đuổi hắn đi vài ngày sau lại bình thường. Nhưng hắn cũng sợ, đây là lời nói thật lòng.

Bách Lý Đồ Tô cho rằng, cảm giác của hai người giống nhau.

Nhưng kết quả, dường như chỉ có mình hắn đơn phương?

Thu hồi vẻ mặt kinh ngạc, Bách Lý Đồ Tô vươn tay vuốt gò má Phương Lan Sinh, nhìn thấy vẻ mặt y hồng nhuận trở lại mới thở phào một hơi.

“Vết thương còn đau không?” Nhìn thấy vết thương trên chân Phương Lan Sinh, Bách Lý Đồ Tô đau lòng không thôi, thậm chí hắn hi vọng đau đớn này mình có thể chịu thay cho y.

Dù trên người y có thương tổn gì, hắn đều muốn thay y chịu đựng. Thứ tình cảm này, rốt cuộc có ý nghĩa gì, Bách Lý Đồ Tô không hiểu rõ. Chỉ cho tới cuối cùng, là Phong Tình Tuyết nói cho hắn biết.

Khi sống lại, hắn vẫn cho rằng người mình yêu thương là Phong Tình Tuyết, nhưng dường như lại không phải vậy.

Hắn có thể thấy được con tim mình dừng chân chốn khác, không còn vẹn toàn trong hắn. Hắn cũng từng hỏi qua Phong Tình Tuyết có phải hắn bị thiếu hồn phách nào, Phong Tình Tuyết chỉ lắc đầu.

Tới khi đến Cầm Xuyên thăm lại Phương Lan Sinh, nhìn thấy y cùng thê tử mình, Bách Lý Đồ Tô đột nhiên ngộ ra thứ tình cảm vẫn ở trong lòng mình rốt cuộc là cái gì.

Thân thể cùng hồn phách thuộc về hắn, nhưng tâm lại lưu tại nơi này, lưu ở trên người này.

Có một ngày, hắn thừa nhận với Phong Tình Tuyết, Phong Tình Tuyết lại chỉ từ tốn đáp một câu, “Ta biết.”

“Ta đi khắp nơi tìm cách cứu Tô Tô sống lại cũng không phải vì mình. Huynh và Lan Sinh đều là bạn của ta, ta không muốn ai trong hai người mất đi người kia rồi đau khổ.” Phong Tình Tuyết nói thế, nhưng giọng có chút run rẩy.

“Ta cũng biết, ánh mắt của Tô Tô khi nhìn ta, không phải yêu. Tô Tô, có thể thấy huynh tỉnh lại là ta vui lắm rồi, ta không cần gì ở huynh hết.”

Bách Lý Đồ Tô nghĩ, mình hiểu cảm giác của Phong Tình Tuyết.

Bởi vì, hai người giống nhau.

Bị Bách Lý Đồ Tô vuốt ve, Phương Lan Sinh có điểm biếng nhác rũ mắt đặt sức nặng lên lòng bàn tay hắn, sau đó cúi đầu, nằm ở trước ngực Bách Lý Đồ Tô.

Nghe thấy tiếng tim Bách Lý Đồ Tô đập, thành thịch, thành thịch, như khấn nguyện, như nhảy nhót.

Y vươn tay, cùng bàn tay đặt trên mặt mình đan xen mười ngón, cảm thụ nhiệt độ từ cơ thể đối phương.

Bách Lý Đồ Tô biết Phương Lan Sinh hôm nay lạ lùng, nhưng không có ý cự tuyệt.

Hắn dùng tay còn lại vuốt tóc Phương Lan Sinh, dịu dàng như đối với thứ bảo bối trân quý nhất, vuốt ve vỗ về tới nỗi Phương Lan Sinh ngứa ngứa.

Y ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Bách Lý Đồ Tô.

Trong tầm mắt cả hai chỉ có hình ảnh đối phương, cảnh vật bên ngoài đều biến mất.

Ấn ý mười phần cùng khép mắt, tiến gần đối phương, để môi kề môi giao hòa.

Không còn vị tanh của máu.

Mà mang mùi hương nhàn nhạt của hoa anh đào, ngọt ngào làm lòng người chỉ muốn say thêm.

16. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 2 - Chương 5

Vì chân bị thương không thể xuống giường đi lại, phần lớn thời gian Phương Lan Sinh đều nằm ở trên giường.

Y cả ngày ngây ngốc nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm cây hoa đào, chỉ tới khi nghe thấy tiếng bước chân của Bách Lý Đồ Tô mới quay đầu, nhìn hẩn bưng một bát cháo tới bên giường.

Phương Lan Sinh ngửi thấy mùi khét, xem ra là Bách Lý Đồ Tô lại nấu không xong rồi.

“Do người không biết chỉnh độ lửa.” Phương Lan Sinh không vui oán, “Nấu bao nhiêu lần rồi vẫn không ra hồn, thà để ta vào bếp tự làm cho xong.”

“Không được, vết thương chưa lành, không được xuống giường.” Bách Lý Đồ Tô cau mày, không vì chuyện y mắng mình không biết nấu cháo mà tức giận, ngược lại thấy tức giận vì y đòi xuống giường.

Nhìn thấy Bách Lý Đồ Tô đột ngột nghiêm nghị lại, Phương Lan Sinh cũng giật mình.

“Biết... ta biết rồi, không xuống giường là không xuống giường.”

Chỉ khi nghe thấy Phương Lan Sinh thành khẩn hứa thế Bách Lý Đồ Tô mới thôi cau mày, ngồi ở một bên giường múc một thìa cháo, thổi nhẹ cho bớt nóng mới đưa tới trước miệng Phương Lan Sinh.

Phương Lan Sinh không thể làm gì khác là há miệng chờ Bách Lý Đồ Tô đút cho ăn.

Tới tận ngày hôm nay, Phương Lan Sinh mới biết hóa ra Bách Lý Đồ Tô cũng biết chăm sóc người khác.

Phương Lan Sinh ngoan ngoãn chỉ nằm ở đây, trong căn nhà gỗ này để cho Bách Lý Đồ Tô chăm sóc mình đã ba ngày. Tuy rất muốn liên lạc với người nhà ở Cẩm Xuyên, cũng muốn trở về nhưng có nói thế nào Bách Lý Đồ Tô cũng không chịu cho y đi.

Mà thật lòng, Phương Lan Sinh cũng không muốn rời đi.

Nơi này chẳng khác nào cảnh mộng mỗi ngày của y, một tràng cảnh hư ảo không hề chân thật.

Nên Phương Lan Sinh mới không muốn rời đi, vĩnh viễn muốn ở lại. Chỉ là Phương Lan Sinh còn có lí trí, vẫn biết phải quay về cuộc sống thực của mình. Phương Lan Sinh không thể bỏ rơi thê tử cùng gia thế nhà mình được.

Nhưng, một lần sống trong mộng thế này cũng tốt

Phương Lan Sinh có Bách Lý Đồ Tô, cùng nhau tạo nên một giấc mộng ngắn ngủi.

Trong lòng của y hay Bách Lý Đồ Tô đều biết, hai người không thể cả đời chỉ trốn ở đây. Nhưng chỉ một lần lúc này, quên đi hiện tại, quên đi những người khác, quên đi mọi chuyện.

Cả hai không hẹn mà cùng mang một suy nghĩ.

Coi nó như một giấc mộng Nam Kha.

Cuộc sống nơi đây chỉ là một giấc mộng. Bởi vì là mộng, nên Phương Lan Sinh mới có thể thoải mái làm một ‘Phương Lan Sinh’.

Y muốn là chính mình, niên thiếu năm đó bên cạnh Bách Lý Đồ Tô, niên thiếu đơn thuần vô âu vô lo.

Mà Bách Lý Đồ Tô có lẽ cũng đoán được suy nghĩ của Phương Lan Sinh, nên Phương Lan Sinh mới để mặc hẩn muốn làm gì thì làm.

Phương Lan Sinh biết rõ, cuối cùng Bách Lý Đồ Tô vẫn phải trở về bên cạnh Phong Tình Tuyệt.

Phương Lan Sinh cũng đã hỏi qua chuyện Bách Lý Đồ Tô phải tịnh thân, hẩn lại nói không có, nói y không cần phải lo lắng chuyện này.

“Chỉ mất một hai tháng đầu khi hồn phách vừa trở lại cơ thể mới phải tịnh thân. Hiện giờ hồn phách đã ổn định, nên không cần nữa.”

Bách Lý Đồ Tô giải thích như vậy, Phương Lan Sinh cũng tin là thế.

Nếu Bách Lý Đồ Tô đã nói vậy, Phương Lan Sinh sẽ không hoài nghi.

Không suy nghĩ thêm nữa, không cần lo lắng về nó nữa, đơn giản là một lòng tín nhiệm tin tưởng hẳn.

“Muốn ăn thêm nữa không?”

“Không, không ăn.”

Dù đã sống sót qua ba ngày, Phương Lan Sinh vẫn không quen nổi nhìn Bách Lý Đồ Tô chăm sóc người khác. Đối tượng không phải ai khác lại là mình.

Lúc nào cũng là ăn xong thì ngủ, ngủ dậy lại ăn, liên tục như thế, giống như y bệnh tật gì nặng lắm.

Chỉ có một cái chân bị thương thôi mà, mà vết thương cũng đang hồi phục rất nhanh, Phương Lan Sinh cũng đã dùng tiên thuật trị thương qua rồi. Nhưng có nói thế nào, Bách Lý Đồ Tô cũng không chịu cho y xuống giường nửa bước.

Chỉ cần Phương Lan Sinh có ý định, Bách Lý Đồ Tô mà nhìn thấy đảm bảo sẽ phi tới ấn y nằm trở lại giường.

Nhìn phản ứng của hắn, đúng là bảo hộ quá đáng như gà mẹ chăm con.

“Ta muốn xuống giường đi lại một lúc, không được à?”

Tuy biết Bách Lý Đồ Tô sẽ không cho, nhưng sau ba ngày buồn chán, Phương Lan Sinh chưa từ bỏ hi vọng lại hỏi.

Quả nhiên, nét mặt Bách Lý Đồ Tô lập tức thay đổi dữ tợn, Phương Lan Sinh cũng phải sợ vội xua tay nhanh nói, “Được rồi, biết rồi không được. Ta sẽ không xuống giường đâu!”

Chỉ có nghe Phương Lan Sinh nói thế, Bách Lý Đồ Tô mới thu hồi vẻ giận dữ. Vậy mà lần này Bách Lý Đồ Tô vẫn còn có vẻ bức dọc, hung hãn nhìn y chăm chăm.

Phương Lan Sinh rụt người chùn chần, có điểm sợ hãi.

Bách Lý Đồ Tô để chén cháo lại bàn, đứng dậy nói, “Người muốn rời khỏi đây, về Cẩm Xuyên?”

“Không phải, ý ta không phải vậy, ta chỉ muốn xuống giường đi lại thôi. Cả ngày ở trên giường chán muốn chết.”

“Nếu ngươi nhất quyết muốn xuống, ta chỉ có thể khiến ngươi không xuống giường được nữa!”

“Ha ha, ngươi đang đùa cá——”

Cứ tưởng hắn đang nói đùa, Phương Lan Sinh cười ha ha theo đột nhiên bị Bách Lý Đồ Tô nhào tới đè ngã xuống giường.

Khẩn trương nhìn nét mặt Bách Lý Đồ Tô, Phương Lan Sinh lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác bùng tim mình đập tình thịnh như thể sắp nhảy ra ngoài, thậm chí còn có thể cảm nhận được nhiệt hun đốt lên hai má mình.

Chuyện này trước đây, chưa từng có.

“Đầu...”

“Đừng ép ta, Lan Sinh!”

Bách Lý Đồ Tô nói, giọng nói khàn khàn như đang đè nén thứ gì.

Phương Lan Sinh chậm rãi rũ mắt thở dài.

Nắm chặt hai tay của hắn, nhiệt độ cao hơn bình thường nhiều.

Y sao lại không hiểu ý tứ của Bách Lý Đồ Tô? Đều là nam nhân, thân thể tương tự, chỉ có linh hồn là không giống nhau.

Chuyện đem lòng thích hẵn, Phương Lan Sinh không hối hận.

Trước kia không, bây giờ càng không.

“Đầu gối, ta vẫn chưa nói với người... xin lỗi, ta không nên đuổi người đi, còn nói gì mà không muốn nhìn thấy người nữa.”

Bách Lý Đồ Tô thoáng sửng sốt, vội nghiêng đầu về một phía... lúng túng nói, “Là ta sai... không trách người.”

“Khó có lúc nhìn thấy vẻ mặt này của người, đầu gối.” Phương Lan Sinh cười, ra chiều đắc ý.

Từ khi biết Bách Lý Đồ Tô đến nay, mặt hẵn không biểu lộ nhiều cảm xúc lắm. Vậy mà ba ngày nay, Phương Lan Sinh nhìn thấy đủ loại biểu tình trên mặt Bách Lý Đồ Tô, trong lòng rất vui vẻ tự hào.

Từng nhìn thấy những mặt khác của Bách Lý Đồ Tô, chỉ có Phương Lan Sinh. Mà Phương Lan Sinh phát hiện trên hẵn cũng rất thú vị, Bách Lý Đồ Tô cũng không kháng cự.

Bách Lý Đồ Tô không nói gì, đứng dậy ngồi lại trên giường, có vẻ ngưng trọng.

Phương Lan Sinh cũng ngồi trên giường nhìn theo bóng lưng hẵn, dù rất muốn biết giờ nét mặt hẵn là cái dạng gì nhưng lại không chạy đi xem.

“Người nghỉ ngơi cho thật tốt đi.” Bách Lý Đồ Tô đứng dậy, mang theo cái bát không ra khỏi phòng.

Để lại Phương Lan Sinh nhìn ra cửa một lúc lâu mới quay đầu, tiếp tục ngắm hoa đào ngoài cửa sổ.

Từ ngày đó, Bách Lý Đồ Tô chưa từng đụng vào y. Phương Lan Sinh cứ nghĩ nụ hôn hôm đó đã chứng thực lòng hai người, rốt cuộc là chỉ có mình y si tâm vọng tưởng thôi ư?

Cũng đúng, có lẽ Bách Lý Đồ Tô chỉ ở lại vì muốn chăm sóc y.

Nghĩ cứ thoải mái mơ một giấc mộng, có lẽ chỉ có mình y.

Muốn trải nghiệm ảo giác ngắn ngủi, thứ hạnh phúc mình chưa bao giờ có.

“Chỉ một chút thôi, đầu gối... người và ta như thế này, có hạnh phúc không?”

Khẽ khép mắt, nước mắt tưởng rằng đã cạn từ lâu, lần thứ hai theo gương mặt chảy dọc xuống.

Có lẽ, đến lúc phải tỉnh rồi.

Người đã tỉnh vẫn như trước.

Nhưng tâm, lại khuyết một mảnh...

17. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 2 - Chương 6

Thân thể thì suy yếu không đi được xa, cũng không có sức lực thi triển pháp thuật gì.

Phương Lan Sinh rất rõ ràng, không thể chỉ dựa vào mình mình lúc này mà trở về Cẩm Xuyên. Mà y cũng sẽ không ngu ngốc lần nữa lại ra đi không nói trước một tiếng.

Chỉ là trước khi rời đi, muốn nhìn thêm hoa đào đang nở ngoài cửa sổ.

Thừa lúc Bách Lý Đồ Tô ra ngoài săn thú, Phương Lan Sinh đứng dậy đi tới dưới tàng cây hoa đào ngoài cửa sổ. Đẹp như trong tưởng tượng của y, hoa đào mềm mại nở rộ, cánh hoa du mình theo gió như đang khiêu vũ rồi lẳng lặng rớt trên vai y.

Hoa đào ở đây so với ở trong Đào hoa cốc có khi còn đẹp hơn nhiều.

“Ừm... quả nhiên là thấy tận mắt mới biết.” Y duỗi thắt lưng tựa trên gốc đào, cảm thấy tinh thần thoải mái không ít.

Lần đầu tiên ra ngoài nhà gỗ mới biết, nơi này phong cảnh xinh đẹp bao nhiêu, còn có thể nhìn bao quát toàn bộ Cẩm Xuyên. Năng lực tìm kiếm của Bách Lý Đồ Tô đúng là không thể xem thường.

Cây đào này mọc trên gò núi, bên cạnh có một dòng suối nhỏ chảy. Nếu không phải do chân bị thương, Phương Lan Sinh đã nhảy xuống nghịch lâu rồi.

Nhìn suối nhỏ trong suốt trước mặt, Phương Lan Sinh có điểm buồn bực.

Mấy ngày này đều là Bách Lý Đồ Tô mang nước tới giúp Phương Lan Sinh lau người, bao nhiêu ngày là bấy nhiêu lần y muốn tắm mà không được. Hôm nay nhìn thấy con suối này, lại càng không nhìn được.

Cúi đầu nhìn vết thương ở chân, chỉ đành thở dài lắc đầu.

“Vết thương dính nước, không cẩn thận lại mưng mủ, tới lúc đó đúng là chuyện lớn.”

Phương Lan Sinh tự nhủ, cố gắng gạt bỏ ý định thôi thúc trong đầu.

Chân bị thương đúng là chuyện bất tiện.

Nhưng mà đã xem được toàn cảnh cây đào như mong muốn rồi, khó khăn lắm mới có dịp ra ngoài Phương Lan Sinh không muốn về giường, suy nghĩ một hồi, Phương Lan Sinh quyết định đi dọc con suối tản bộ một lúc.

Tiện tay nhặt một cành cây khô làm gậy chống, Phương Lan Sinh tiếp tục cà nhặc đi về phía trước.

Đúng là làm con người ta thoải mái dễ chịu, gió thổi hiu hiu, phong cảnh trước mắt lại đẹp, chỉ tại chân bị thương nếu không đã có thể chơi nhiều hơn.

Cứ thế vừa đi vừa nghĩ, một bên thả lỏng tâm tình đi tới đi lui quanh con suối, cuối cùng là đi hết một vòng quanh căn nhà gỗ. Ngay cả phòng bếp mà Bách Lý Đồ Tô không cho Phương Lan Sinh tới cũng đi loang quanh một vòng.

Đi nhiều cũng hơi mệt, nhưng Phương Lan Sinh vẫn chưa muốn về giường, lại tiếp tục ngồi dưới tàng cây hoa đào, dùng cành cây nghịch cánh đào rơi trên mặt suối.

Đâm đâm, Phương Lan Sinh nhìn thấy trong con suối có cá bơi lội lập tức mừng rỡ muốn bắt, bèn ngồi ghé bên bờ suối, nắm chặt cành khô nhắm vị trí mấy con cá định đâm xuống, mang về làm thức ăn tối nay.

“Lan Sinh!”

“Oa!”

Đang sau đột nhiên có tiếng rống giận, Phương Lan Sinh sợ đến nỗi run tay, kết quả không để ý cả người lao xuống mặt suối.

Bị sắc nước bất ngờ nên ho khan không ngừng, rất nhanh có người chạy tới kéo y lại. Phương Lan Sinh ghé vào lồng ngực ấm áp nọ, dùng sức tiếp tục ho khan.

Trên đầu có giọng nói. Vẫn là khó chịu nhưng không còn khẩu khí tức giận nữa.

“Sao không nằm nghỉ ở trên giường.”

Bách Lý Đồ Tô vừa sẵn thú về không thấy Phương Lan Sinh đâu, nóng ruột đi quanh nhà gỗ tìm một lượt. Khi nhìn thấy y ngồi bên cạnh dòng suối, nhất thời không kiềm chế được nội tâm nóng nảy kêu to một tiếng, ai ngờ lại hại y giật mình ngã xuống.

Nhìn Phương Lan Sinh bị sắc nước ho không ngừng, tức giận trong lòng đều biến mất chỉ còn lại mối lo lắng mà thôi.

Hắn chăm chú nhìn Phương Lan Sinh nép trong ngực mình, thật muốn...không bao giờ buông ra nữa.

“Khụ... tại ngươi tự dưng hét to, ta mới... khụ...”

“Xin lỗi.” Bách Lý Đồ Tô ôm chặt, ghé vào lỗ tai Phương Lan Sinh không ngừng xin lỗi, “Là tại ta nóng nảy, xin lỗi...”

Ho một hồi khá hơn, Phương Lan Sinh mới phát hiện thân thể Bách Lý Đồ Tô ôm mình run nhẹ nhẹ, là do ôm mình nên thấy lạnh, hay là hắn đang sợ?

Bách Lý Đồ Tô, hẳn đang sợ?

“Đầu gối, người...”

Cảm giác được Bách Lý Đồ Tô kháng khác, Phương Lan Sinh đẩy hắn ra, Bách Lý Đồ Tô cúi đầu không nói gì, càng như vậy lại khiến Phương Lan Sinh nóng ruột không biết nên làm gì.

Sau đó, Bách Lý Đồ Tô lại đột ngột nâng gáy y, cúi đầu hôn xuống.

Một chút ngang ngược, lại cực kì hấp tấp khô nóng, thân thể vừa bị ngấm cái lạnh nên càng cảm nhận rõ ôn độ cánh môi bên trên.

Mười ngón đan xen, là nhờ độ ẩm từ tay hắn làm Phương Lan Sinh quên hẳn bản thân vừa bị ngấm nước lạnh.

Phương Lan Sinh không hề cự tuyệt, mà là như hắn cùng khát cầu.

Nước chảy trên mặt, không biết là nước suối hay nước mắt, Phương Lan Sinh không muốn nghĩ, không muốn lưu tâm nữa.

Hiện tại, có lẽ Phương Lan Sinh chỉ muốn chứng thực sự tồn tại của nam nhân trước mặt mình mà thôi.

18. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 2 - Chương 7

Sau khi trở lại căn nhà gỗ, Bách Lý Đồ Tô không còn nhắc lại chuyện Phương Lan Sinh tự ý xuống giường nữa mà chỉ giúp y đổi sang y phục mới, giúp y ăn cơm, mọi chuyện diễn ra vô cùng bình thường.

Thế nên, Phương Lan Sinh vẫn cảm thấy chuyện ở bờ suối lúc này không chân thật chút nào.

Phương Lan Sinh không hiểu Bách Lý Đồ Tô, vĩnh viễn không thể hiểu.

Một lần từng nghĩ rằng Bách Lý Đồ Tô mang tâm tình giống mình, nhưng sau đó Bách Lý Đồ Tô lại không chạm vào y. Rồi chuyện khi ở cạnh bờ suối, Phương Lan Sinh lại nghĩ Bách Lý Đồ Tô và y đều khát cầu đối phương.

Ở nơi cách xa thực tại này, không cần lo lắng bất cứ chuyện gì, nên Phương Lan Sinh mới có thể cảm nhận chuyện này rõ ràng như thế.

Mà cũng có lẽ là vì, trong lòng Phương Lan Sinh vẫn luôn mong Bách Lý Đồ Tô nghĩ giống mình, nên mới sinh ra loại cảm giác này.

Nếu chỉ là một giấc mộng, thì cứ để y mơ một giấc mộng thật mỹ mãn đi.

“Nên tỉnh lại đi thôi, Phương Lan Sinh!” Y co người đem mặt giấu vào trong chăn, nhắc nhở bản thân.

Đúng vậy, nên tỉnh mộng thôi.

Không cần nghe câu trả lời từ Bách Lý Đồ Tô, cũng không cần biết.

Những hồi ức mới qua, là đã thỏa mãn rồi.

Nhưng Phương Lan Sinh vẫn không thể hiểu nổi vì sao trong lòng lại cảm thấy trống rỗng, không chân thật.

Dù y đã tự nói với mình cả ngàn lần đây chỉ là một giấc mộng.

Có lẽ bởi sâu tận trong lòng mình, Phương Lan Sinh không muốn mình chỉ có thể cảm nhận được tình cảm này trong giấc mơ.

“Người đang khóc à Lan Sinh?”

Bên ngoài cửa sổ là tiếng của Bách Lý Đồ Tô, Phương Lan Sinh trốn trong chăn giật mình run một cái, nhưng không trả lời.

Bách Lý Đồ Tô cũng không quan tâm, tiếp tục tới gần cửa sổ, dùng cành hoa đào chọc Phương Lan Sinh.

Phương Lan Sinh từ trong chăn thò đầu ra, trên mặt vẫn còn nước mắt, sụt sịt mũi không vui nói, “Muốn làm gì? Bản lão gia nhớ nhà nên muốn khóc, đừng có làm phiền!”

“Ta biết, ta không nên nhốt ngươi ở đây.” Bách Lý Đồ Tô đặt cạnh đào lên giường, tiếp tục nói, “Là ta tự ý làm, ta chỉ muốn có thể ở cạnh ngươi mỗi ngày.”

Phương Lan Sinh nhìn cạnh đào trên giường, không cầm lấy mà xoay người đưa lưng về phía cửa sổ.

“Bản, bản lão gia sao có thể ở bên cạnh ngươi. Ta... còn người nhà ở Cẩm Xuyên...”

“Ngươi biết tại sao đêm hôm đó ta lại cưỡng hôn ngươi không?”

“Không muốn biết.”

“Ta muốn biết.”

Bách Lý Đồ Tô vừa dứt lời Phương Lan Sinh cũng kinh ngạc không nói nên lời, trong lòng tự nhiên bực tức quay đầu, thế nhưng Bách Lý Đồ Tô cũng đã tiến người vào trong cửa sổ, nhân lúc y quay đầu hôn xuống.

Phương Lan Sinh hoảng, lập tức giật về phía sau muốn tránh, nhưng Bách Lý Đồ Tô đã từ cửa sổ nhảy vào bắt lấy y.

Phương Lan Sinh nhìn thấy cặp mắt sắc bén làm người khác sợ hãi của hắn, theo bản năng muốn chạy lại bị Bách Lý Đồ Tô giữ chặt không buông.

“Đừng trốn nữa, Lan Sinh.” Bách Lý Đồ Tô gần như là khẩn cầu y, “Coi như ta van ngươi, đừng cự tuyệt nữa.”

Nói rồi, hắn cúi đầu, lần thứ hai hôn Phương Lan Sinh.

Chỉ ôn nhu, nhẹ nhàng như gãi ngứa, Phương Lan Sinh không ghét cảm giác này.

Ngang ngược nóng bỏng cũng được, nhẹ nhàng ôn nhu cũng thế, đều là Bách Lý Đồ Tô của Phương Lan Sinh.

Nước mắt lần nữa chảy xuống, lần này Bách Lý Đồ Tô giúp Phương Lan Sinh gạt nó đi.

Màn đêm buông, ngoài cửa sổ chỉ có ánh trăng phía xa, nhưng Phương Lan Sinh vẫn nhìn thấy rõ ràng gương mặt Bách Lý Đồ Tô, nhìn thấy ánh mắt hắn chăm chú nhìn thẳng mình.

Chăm chú nhìn đối phương, từng chút từng chút cảm nhận môi đối phương. Bách Lý Đồ Tô trở người đè người trong lòng xuống, thật sâu hôn người trước mắt như muốn xác nhận, dung nhập cả thân thể người trước mặt vào lồng ngực mình, sau đó ôm y thật chặt thật chặt.

Đêm nay, hai người mười ngón đan xen nắm chặt, ôm nhau ngủ.

19. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 2 - Chương 8

Không cưỡng cầu gì thêm nữa, chỉ mong đôi bên bằng lòng. Đối với Bách Lý Đồ Tô hay Phương Lan Sinh mà nói, quãng thời gian ngắn ngủi trên núi chính là những ngày hạnh phúc nhất trong đời.

Đợi tới lúc vết thương ở chân khỏi hoàn toàn có thể đi lại, cũng là lúc hai người đều phải tỉnh mộng, trở lại cuộc sống thường nhật của riêng mình.

Phương Lan Sinh cứ nghĩ tới lúc đó mình sẽ không nỡ, không ngờ khi ngày ấy tới, bản thân lại thản nhiên tiếp nhận một cách lạ lùng.

Khi Bách Lý Đồ Tô mang Phương Lan Sinh trở về nhà, không như dự tính ban đầu của y, mọi người không phải lo lắng hay sốt ruột mà ai nấy đều rạng rỡ tươi cười.

“Nguyệt Ngôn...”

“Ta đã nghe Tình Tuyệt tỷ tỷ kể, Bách Lý công tử cùng phu quân tới An Lục bàn chuyện làm ăn, mấy ngày này phong trần vất vả, cả hai đều chịu khổ rồi.”

Phương Lan Sinh kinh ngạc cùng Bách Lý Đồ Tô nhìn nhau, không ngờ hẳn vẫn có thể làm một cái mặt lạnh đối phó. Từ lúc trở về Cầm Xuyên, dường như Bách Lý Đồ Tô lại trở về làm một khúc gỗ như năm nào.

Dù còn mang áy náy khi nói dối thê tử, Phương Lan Sinh càng muốn biết vì sao Phong Tình Tuyết lại giúp mình nói dối hơn.

“Tình Tuyết vẫn ở phủ làm khách ư?”

“Đang chơi cùng Thẩm nhi.”

Nhìn nụ cười của Tôn Nguyệt Ngôn Phương Lan Sinh càng chột dạ, bèn nhanh cùng Bách Lý Đồ Tô trở về phòng ngủ, quả thật ở trong sân trước phòng ngủ nhìn thấy Phong Tình Tuyết đang chơi cùng Thẩm nhi.

“A! Cha ——!” Thẩm nhi vừa nhìn thấy Phương Lan Sinh, vui vẻ chạy tới lại bị Bách Lý Đồ Tô đứng trước Phương Lan Sinh chặn, không để con bé lao tới đụng vào vết thương ở chân Phương Lan Sinh.

Thẩm nhi ngẩng đầu nhìn Bách Lý Đồ Tô, chớp mắt mấy cái vui vẻ tươi cười.

“Bách Lý ca ca!” Thẩm nhi giang hai tay, vui vẻ ôm bắp đùi Bách Lý Đồ Tô, tuy trên mặt Bách Lý Đồ Tô không có biểu hiện gì đặc biệt nhưng toàn thân cứng ngắc, không biết nên làm gì mới đúng, thành thử chỉ đứng nguyên một chỗ.

“Hai người về rồi.”

Phong Tình Tuyết sau đó tới trước mặt hai người, cười hì hì chấp tay sau lưng, nhìn Phương Lan Sinh nói, “Mấy ngày nay có khỏe không?”

“Tình Tuyết, người...” Phương Lan Sinh muốn mở miệng hỏi, lại liếc mắt nhìn thấy Thẩm nhi vẫn ôm bắp đùi Bách Lý Đồ Tô, bèn ho nhẹ nhìn gia nhân bên cạnh nói, “Mang Thẩm nhi đi chơi đi.”

“Không —— Thẩm nhi không thích, Thẩm nhi muốn chơi với cha và Bách Lý ca ca cơ.”

“Ngoan nào, Thẩm nhi. Rồi tối cha mua mứt quả cho.”

“Thật không? Được được!!” Thẩm nhi vui vẻ theo tay gia nhân, không quên quay đầu nhắc, “Cha, nhất định phải mua đấy! Không được nuốt lời!”

“Cha đương nhiên không gạt con, được rồi, mau đi đi.”

Đợi gia nhân mang Thẩm nhi đi rồi, Phương Lan Sinh mới nhìn Bách Lý Đồ Tô cùng Phong Tình Tuyết, nói: “Ta có lời muốn nói, Tình Tuyết, có thể cùng chúng ta nói chuyện một lúc được không?”

“Ừm, được.”

Phong Tình Tuyết sáng khoái nhận lời, trái lại làm Phương Lan Sinh lúng túng không biết làm sao.

Thái độ của nàng, dường như có điểm quái dị, nhưng lại không nói rõ được là quái dị ở chỗ nào.

Dường như là... tự ép buộc bản thân mạnh mẽ vô tư như vậy.

Phương Lan Sinh nhìn gương mặt tươi cười của Phong Tình Tuyết, lần từ biệt này, nguyện không bao giờ gặp lại nữa.

Đúng vậy. Mong... đã tỉnh.

Y cũng nên trả Bách Lý Đồ Tô lại cho nàng.

20. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 2 - Chương 9

“Tình Tuyết, vì sao lại nói dối?”

Sau khi vào trong phòng, người mở miệng hỏi vấn đề đầu tiên không phải Phương Lan Sinh, mà là người vừa bước tới Cầm Xuyên một câu cũng chưa từng nói, Bách Lý Đồ Tô.

Phong Tình Tuyết như cũ tươi cười, “Để Nguyệt Ngôn bớt lo không tốt hơn ư? Thân thể muội ấy không tốt, nếu như biết Phương Lan Sinh ngã xuống vách đá, chỉ sợ muội ấy lại đổ bệnh.”

“Chuyện này... được rồi, vậy Tình Tuyết sao người lại gạt ta chuyện tình thân?”

“Vì nếu không khích người một chút, người chịu hành động ư.” Phong Tình Tuyết cau mày, ngón tay chỉ thẳng mặt Phương Lan Sinh, “Lan Sinh người luôn như vậy, luôn hết mực quan tâm người khác, lại không chịu nghĩ tới mình.”

“Ta...”

“Người không cần để ý tới ta. Ta đã nói rõ ràng với Tô Tô. Chúng ta không còn gì cả.”

“Nói rõ rồi? Các người nói rõ cái gì?”

Phương Lan Sinh bối rối quay đầu, nhìn thấy Bách Lý Đồ Tô nghiêm túc nhìn Phong Tình Tuyết.

“Ta biết ngay Tô Tô vẫn chưa nói với Lan Sinh mà.” Phong Tình Tuyết lại cau mày, trách: “Sau khi nhìn thấy phản ứng của Lan Sinh ta đã biết là hai người chưa nói rõ với nhau rồi. Thật là, hai người cứ như vậy, người ngoài nhìn vào cũng thấy gấp thay.”

“Tình Tuyết, không được xen vào.”

“Ta không xen vào, Tô Tô huynh có chịu nói không?”

“Sẽ nói. Nhưng không phải bây giờ.”

“Vậy huynh định đợi tới bao giờ mới nói? Chẳng lẽ huynh muốn giống như trước đây, cái gì cũng không kịp nói cho Lan Sinh biết, rồi để bản thân cứ thế tiếc nuối không thôi?”

Sắc mặt Bách Lý Đồ Tô vẫn trầm tĩnh khó đoán.

Phương Lan Sinh đứng một bên trốn mắt nhìn hai người hiếm khi lại cãi nhau ầm ĩ, nhanh đứng vào giữa, đưa tay kéo dần khoảng cách hai người.

Quen biết lâu như thế, chưa bao giờ Phương Lan Sinh thấy hai người từng cãi nhau, vậy mà nguyên nhân lần này hình như là vì y.

Phương Lan Sinh không hiểu chuyện gì, không thể làm gì khác là cố nhẹ giọng nói, “Các người bình tĩnh lại hết cho ta, có chuyện gì cũng từ từ nói, ta từ từ nghe, van các người đừng có tiếp tục đứng trước cửa ầm ĩ.”

Phong Tình Tuyết chỉ hừ lạnh một tiếng bỏ ra ngoài, mà Bách Lý Đồ Tô cũng không có ý định đuổi theo.

Phương Lan Sinh sốt ruột thay, định chạy đi kéo Phong Tình Tuyết trở về lại bị Bách Lý Đồ Tô bắt lấy, lôi về ôm trong lòng.

Phương Lan Sinh kinh ngạc trốn mắt, hốt hoảng đẩy hấn ra nhưng Bách Lý Đồ Tô ôm rất chặt, sức y căn bản không đẩy được.

“Khoan... đầu gối, người muốn làm gì!”

Phương Lan Sinh hạ giọng, không dám nói to, chỉ sợ có người tới sẽ nhìn thấy.

“Không phải đã nói rồi ư, trở về Cẩm Xuyên người sẽ quay về cùng Tình Tuyết. Hiện tại người lại muốn làm gì?”

“...Không về.”

“Cái gì?”

“Ta không về cùng Tình Tuyết, hiện tại ta chỉ muốn ở cạnh người.”

“Người đang nói gì thế! Tình Tuyết nà—”

Lời còn chưa dứt, Bách Lý Đồ Tô đã ngang ngược hôn môi, dùng cách này ngăn cản y nói tiếp.

Có lẽ việc thuận theo để hấn tùy ý lần chiếm đã thành thói quen, Phương Lan Sinh vừa nghĩ đã thấy bản thân mềm nhũn không còn sức ngăn cản, không thể kiềm chế xúc động trong lòng mà cuồng nhiệt hưởng ứng, đáp lại nụ hôn của hấn.

Thật lâu sau lý trí mới trở lại, để Phương Lan Sinh có khí lực đẩy Bách Lý Đồ Tô ra.

Dùng mu bàn tay không ngừng lau, Phương Lan Sinh nhìn Bách Lý Đồ Tô mặt không chút biến sắc nào, thấp giọng mắng, “Người... rốt cuộc muốn làm gì, đầu gối!”

Bách Lý Đồ Tô thần tình tức mục nhìn thẳng Phương Lan Sinh còn bối rối hết hoảng.

Hấn không muốn lừa mình dối người thêm nữa.

.

.

“Ta yêu người.”

Trong nháy mắt, Phương Lan Sinh nghe trong đầu oanh một tiếng.

Ba chữ đơn giản, từ chính miệng Bách Lý Đồ Tô nói ra... quả thực quá mơ hồ không chân thực.

Y tức giận bóp chặt y phục hấn, rống to: “Người nói láo! Đầu gối, Người——”

“Ta yêu người, Lan Sinh.”

Nhân thần Bách Lý Đồ Tô bình thần nghiêm túc, làm Phương Lan Sinh tức giận giờ nắm đấm nhưng không cách nào hạ tay xuống được.

Có như vậy cũng làm không được, Phương Lan Sinh đúng là một kẻ nực cười.

Mới xuống núi đã quyết tâm thế nào, vậy mà chỉ vì một câu nói, nháy mắt đã quên hết sạch.

Y chán ghét bản thân, chán ghét cái tôi Phương Lan Sinh mãi mãi không quên được kẻ trước mắt.

Phương Lan Sinh so với ai đều rõ ràng nhất, y mới là người mãi mãi không quên được Bách Lý Đồ Tô, nhưng hết lần này tới lần khác đều tự lừa chính mình, không ngừng tự nhắc nhở, tuyệt đối không được chìm trong mộng tưởng. Bởi vì... giấc mộng này là sai trái.

Y thả tay, nắm đấm mở ra trở về ôm lấy gương mặt mình.

“Ta luôn muốn nói với người, Lan Sinh.”

“Câm miệng... Người câm miệng cho ta...”

“Không được, ta không muốn phải tự gạt mình nữa.” Bách Lý Đồ Tô siết cổ tay y, nhìn gương mặt y lệ đầy rơi, “Người cũng đừng như vậy nữa, Lan Sinh.”

Bách Lý Đồ Tô luôn là như thế, chỉ một cử chỉ một câu nói cũng dễ dàng đánh động tâm tình Phương Lan Sinh.

Có lẽ là ngay từ lúc bắt đầu, mọi chuyện đã định sẵn y không thể nào thoát khỏi tay hấn. Khoảnh khắc nhìn thấy hồn phách Bách Lý Đồ Tô tiêu tán, Phương Lan Sinh không cảm thấy bi thương, mà nhiều hơn cả là nhẹ lòng.

Bởi Phương Lan Sinh không thể buông tha tình cảm của mình, nên nếu hấn không hồn phi phách tán, Phương Lan Sinh không chắc mình có trở về Cẩm Xuyên, trở về thành thân cùng Tôn Nguyệt Ngôn không nữa.

Y chán ghét bản thân, cực kì chán ghét.

Một kẻ như y, cuối cùng nên được coi là kẻ thế nào...

“Đầu gối, xem như ta cầu xin người.” Y khóc, tuyệt vọng năn nỉ, “Chôn quay về của người không phải ta! Vì vậy, cầu xin người, đừng vì ta mà bỏ rơi những người cần người.”

Bách Lý Đồ Tô khép mắt, nhẹ nhàng ôm Phương Lan Sinh trong lòng ngực.

Ghé vào lỗ tai y nhẹ giọng nỉ non.

“Lan Sinh, lẽ nào người lại muốn ta phải hối hận một lần nữa?”

Hắn đã mất một lần cơ hội, hắn không muốn giảm lại vết xe đổ.

Lúc này, hắn chỉ biết, quan trọng nhất là giữ chặt người trong lòng, cùng người nọ nắm tay đến già.

Có bắt hắn chống lại toàn bộ người trên thế gian này, hắn cũng không ngại.

Chỉ cần có Phương Lan Sinh ở bên, dù phải xuống địa ngục, hắn cũng nguyện xuống cho y xem.

Phương Lan Sinh lần thứ hai rơi lệ.

Phương Lan Sinh không nghĩ được như Bách Lý Đồ Tô, Phương Lan Sinh tự biết mình vĩnh viễn kém xa hắn.

Cho dù là trước đây, hay bây giờ.

Bách Lý Đồ Tô đều như vậy, xa không thể với tới.

21. Tôlan] Nay Còn Đâu - Quyển 2 - Chương 10

Phong Tình Tuyết cũng không hề rời đi, nàng đứng ở ngoài cửa, nghe rõ từng lời của Bách Lý Đồ Tô ở bên trong, trong im lặng rơi nước mắt.

“Tình Tuyết tỷ tỷ.”

“...Nguyệt Ngôn...”

Chẳng biết Nguyệt Ngôn đã xuất hiện bên cạnh nàng từ bao giờ, dịu dàng cười.

Dường như nàng đã đoán được kết quả trong phòng, nhẹ nhàng ôm Phong Tình Tuyết trong lòng, đem tất cả bi thương đau khổ cùng nhau chia sẻ.

Các nàng đều biết, tình cảm vốn là thứ không thể cưỡng cầu.

Dù cho có cưỡng cầu, kết quả vẫn là hai người mỗi người đi một ngã.

Ngay từ lúc bắt đầu Tôn Nguyệt Ngôn đã nhìn thấu, ánh mắt Phương Lan Sinh nhìn Bách Lý Đồ Tô, khác hoàn toàn những người khác.

Là ánh mắt si mê nhìn người yêu.

Nên nàng từ đầu đã biết, mình chưa bao giờ là người thắng cuộc.

Hai người ở bên trong, giờ đã không còn chỗ cho các nàng có thể xen vào.

Biết rõ kết cục, vì sao còn muốn làm người xấu?

“Nên từ bỏ thôi.” Tôn Nguyệt Ngôn lắc bảu tự nhủ.

.

.

.

“Phu quân, mong chàng hạnh phúc...”

Có thể ở cạnh người mình thật lòng yêu giữa hàng vạn người, là chuyện hạnh phúc hơn bất cứ thứ gì.

Dù hạnh phúc này không có mặt nàng, nàng cũng không buồn không hối.

Bởi trong hạnh phúc này, có một người nàng nguyện ý yêu hơn bất cứ thứ gì trên đời.

Tĩnh mộng thiên – Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-nhan-co-kiem-ki-dam-tolan-nay-con-dau>